

ADEVĂRUL PREZENT

și Vestitorul Epifaniei lui Cristos

PRIMĂVARA 2021

AD 2021 – AM 6149

Nr. 9

CUPRINS:

CINA DE AMINTIRE.....	2
SEKERIȘURILE PARALELE ȘI DISPENSAȚIILE PARALELE – SEPARATE ȘI DISTINCTE.....	8
O CORECTARE.....	10
LUNA NOUĂ DE LA IERUSALIM ARE CONTROLUL.....	11
UNELE PARALELE IZBITOARE.....	13
ANALIZAREA CELOR SUSȚINUTE DE PBI REFERITOR LA DATA DE PAȘTE.....	16
CALENDARUL EVREIESC MODERN NU ESTE DEMN DE ÎNCREDERE.....	17
ENCICLOPEDIILE NU SUNT INFALIBILE.....	20

„[Mielul] a deschis al șaptelea sigiliu.” „V-ați apropiat de Muntele Sion și de Cetatea Dumnezeului cel Viu, Ierusalimul ceresc... Vedeți să nu refuzați pe Cel ce vorbește ... spunând: Eu clatin încă o dată, nu doar pământul ci și cerul... De aceea, primind o Împărăție care nu poate fi clătinită, să avem har prin care să servim plăcut lui Dumnezeu, cu reverență și teamă evlavioasă.” „Cristos venind ca Mare Preot ... printr-un Tabernacol mai mare și desăvârșit ... obținând o răscumpărare eternă.” — Apoc.8:1; Evr.12:22,25,26,28; 9:11,12.

CINA DE AMINTIRE 2021

SE APROPIE timpul Paștelui. Interesul creștinilor se concentrează în mod special asupra înjunghierii mielului care a precedat sărbătoarea de Paște; și serbarea lor, așadar, începe în mod corespunzător în seara zilei de 25 martie. Cu toate acestea, regretăm foarte mult că, deși milioane de creștini și evrei vor celebra acest mare eveniment al istoriei cu unele ceremonii formale și într-o manieră indiferentă, doar puțini din oricare religie vor discerne semnificația reală a celebrării. Dacă mințile lor ar putea fi trezite de-a binelea la semnificația sa adevărată, ar începe o trezire religioasă de care lumea nu a cunoscut niciodată până acum. Dar, vai! după cum declară Apostolul, dumnezeul acestei lumi a orbit mințile multora; și chiar pe unii ai căror ochi ai înțelegerii sunt parțial deschiși, el îi descrie ca fiind orbi și incapabili să vadă departe, sau împiedicați și neputincioși să vadă lucrurile adânci ale lui Dumnezeu cu privire la aceste ceremonii, care au fost celebrate în lume timp de mai bine de 3500 de ani.

Trebuie să se admită, chiar și de către susținătorii criticii înalte și de către agnostici în general, că un eveniment atât de vizibil marcat, ținut pe o scară atât de largă pe parcursul unei perioade atât de îndelungate, trebuie de fapt să aibă o temelie. Tocmai o asemenea întâmplare trebuie să fi avut loc în Egipt; întâii născuți

ai Egiptului trebuie să fi pierit în cea de-a zecea plagă, iar întâii născuți ai lui Israel – toți cei care au respectat regula de a rămâne sub sânge – trebuie să fi fost scutiți de ea, altfel această celebrare larg răspândită ar fi inexplicabilă.

Nu este nevoie să vă aducem aminte de amănuntele legate de instituirea Paștelui – că egiptenii i-au ținut pe israeliți în robie, iar atunci când în providența Domnului a sosit timpul ca ei să fie eliberați, stăpânii lor au căutat în mod egoist să le mențină robia și au refuzat să-i lase să plece în țara Canaan. Pe parcursul anului Dumnezeu a trimis nouă plăgi diferite una după alta peste poporul țării Egiptului, și i-a eliberat de ele una după alta atunci când împăratul lor a implorat milă și a făcut promisiuni pe care mai apoi le-a încălcat. În cele din urmă, servitorul Domnului, Moise, a anunțat un mare dezastru culminant – că întâii născuți din fiecare familie a Egiptului vor muri într-o singură noapte, și că în casa celui mai umil țăran precum și în casa împăratului avea să fie doliu în urma căruia ei vor fi în final bucuroși să cedeze și să-i lase pe israeliți să plece – da, să-i zorească să plece, și în grabă, ca nu cumva Domnul să aducă în cele din urmă moartea peste tot poporul dacă împăratul lor va continua să-și împietrească inima și să se împotrivescă poruncii lui Dumnezeu.

Primele trei plăgi au fost comune pentru toți în Egipt, inclusiv pentru regiunea în care locuiau israeliții. Următoarele șase plăgi nu au afectat regiunea pe care au ocupat-o israeliții, iar despre ultima plagă, a zecea, s-a declarat că va fi comună pentru toată țara Egiptului, precum și pentru regiunea israeliților, cu excepția cazului în care israeliții vor arăta credință și ascultare prin jertfirea unui miel, al cărui sânge trebuia stropit pe ușorii și pragul de sus al ușilor lor și a cărui carne trebuia friptă și mâncată în aceeași noapte cu ierburi amare și pâine nedospită. Cei care mâncau stăteau în picioare cu toiagul în mână și încinși, gata de plecare – cu speranță deplină că Domnul va lovi cu moarte pe întâii născuți ai egiptenilor și îi va face să vrea să-i lase pe israeliți să plece, și cu credința că, dacă nu ar fi fost aplicat sângele pe pragul de sus și pe ușorii intrării în casele lor, ei ar fi avut parte de această calamitate împreună cu egiptenii (Exodul 12:22, 23).

CELEBRAREA PAȘTELUI PORUNCITĂ

Israeliților li s-a poruncit să celebreze Paștele ca prima trăsătură a Legii iudaice și ca una dintre cele mai mari comemorări ale lor ca națiune. De fapt, aflăm că într-o oarecare măsură, Paștele este celebrat de către evrei în toate părțile lumii – chiar și de către cei care susțin că sunt agnostici și necredincioși. Ei încă au o măsură de respect pentru el ca pentru un obicei vechi. Dar nu este oare ciudat faptul că, cu mințile strălucite pe care mulți dintre ei le posedă, prietenii noștri evrei nu s-au gândit niciodată să cerceteze

ADEVĂRUL PREZENT

și
Vestitorul Epifaniei lui Cristos

Revistă religioasă independentă publicată de

BIBLE STANDARD MINISTRIES

LAYMEN'S HOME MISSIONARY MOVEMENT

4 numere pe an (primăvara, vara, toamna, iarna)

Editor:

Leon J. Snyder, Chester Springs, Pa. 19425–2700, U.S.A.

Editorul versiunii românești ad interim:

Henryk Olekszy

Adresele pentru corespondență:

SLUJIRILE STINDARDUL BIBLIEI

MIȘCAREA MIȘCAREA LAICĂ

R. Moldova, or. Chișinău

email: stindardul.bibliei@gmail.com

Ediții în alte limbi:

engleză, franceză, germană, poloneză, portugheză, tamilă, malayalam, kannada, ucraineană și lituaniană.

Fiind independentă de toate sectele, partidele, organizațiile și crezurile oamenilor, dar stând alături de Dumnezeu în măsura în care înțelege Cuvântul Său, această revistă reprezintă —

• Apărarea adevărului Parousiei dat de Domnul prin „Robul acela”, ca bază pentru toată dezvoltarea ulterioară a Adevărului;

• Apărarea aranjamentelor, statutului și testamentului dat de Domnul prin „Robul acela”, ca fiind obligatorii pentru controlul Corporațiilor și Asociațiilor printre poporul adevărului; și de asemenea

• Expunerea și apărarea desfășurării Adevărului Epifaniei-Basileii ca și hrană la timp convenit pentru poporul Domnului, după cum binevoiește El să o ofere.

semnificația mai adâncă a acestei celebrări? De ce a fost înjunghiat și mâncat mielul? De ce a fost stropit sângele lui pe ușori și pe pragul de sus? Pentru că așa a poruncit Dumnezeu, desigur; dar ce pricină, motiv, obiectiv sau lecție era în spatele poruncii divine? Cu adevărat, un Dumnezeu rezonabil dă porunci rezonabile, și la timpul convenit va binevoi ca poporul Său credincios să înțeleagă semnificația fiecărei cerințe. De ce evreii sunt indiferenți față de acest subiect? De ce prejudecata le stăpânește mintea? Ei singuri trebuie să răspundă și, răspunzând, să obțină lumină și bucurie din cunoștință.

Cu toate că creștinismul are răspunsul la această întrebare, regretăm că majoritatea creștinilor, din cauza neglijenței, nu ar putea da un motiv și un temei pentru nicio speranță în privința aceasta. Dacă evreul își poate da seama că ziua sa de sabat este un tip sau o preumbrire a unei epoci viitoare de odihnă, binecuvântare și eliberare de trudă, întristare și moarte, de ce nu poate el vedea că în mod asemănător, toate trăsăturile instituției Legii Mozaice au fost intenționate de Domnul să fie preumbriri ale diferitelor binecuvântări care vor fi acordate la timpul convenit? De ce nu pot toți discerne că mielul de Paște a tipificat, a reprezentat, Mielul lui Dumnezeu? Că moartea mielului a reprezentat moartea lui Isus, cel drept pentru cei nedreți din neamul omenesc? Și că aplicarea sângelui său simbolizează, reprezintă, aplicarea meritului morții lui Isus pentru toată casa credinței?

ISUS – „MIELUL LUI DUMNEZEU”

Ferice de cei ai căror ochi văd că Isus a fost într-adevăr „Mielul lui Dumnezeu care înlătură păcatul lumii”, că anularea păcatului lumii se face prin plățirea pentru pedeapsa omului dreptății divine, că, întrucât întreaga lume a pierdut favoarea divină și a intrat sub sentința divină a morții cu întristarea și durerea care o însoțesc, a fost necesar ca, înainte de a putea fi înlăturată această sentință sau blestem, să se facă o satisfacție a dreptății, și că, drept urmare, după cum declară apostolul, Cristos a murit pentru păcatele noastre – cel drept pentru cei nedreți, ca El să ne aducă înapoi la Dumnezeu. Astfel El a deschis o cale nouă și vie – o cale nouă spre viață veșnică.

Cei familiari cu Biblia au observat că în Biblie, Biserica lui Cristos este numită Biserica întâilor născuți, și de asemenea, un fel de prime roade pentru Dumnezeu dintre creaturile Sale (Evrei 12:23; Iacov 1:18). Aceasta înseamnă că vor fi și alții care se vor naște mai târziu, care în cele din urmă vor face parte din familia lui Dumnezeu; aceasta înseamnă că vor fi roade pe urmă. Creștinii par să fi trecut cu vederea aceste Scripturi în ceea ce privește aplicarea lor; și în general au ajuns să creadă că numai cei care sunt dintre primele roade vor fi mântuiți vreodată și că nu vor exista roade pe urmă. Dar să ne uităm la acest tip al Paștelui. Să observăm că intenția lui Dumnezeu a fost să salveze pe toți israeliții, și că ei, ca națiune, au

reprezentat pe toți din omenire care vor veni vreodată în armonie cu Dumnezeu și le va fi dată viața veșnică. Mai mult, trebuie să observăm că au existat doi Paști: unul mare, când întreaga națiune prin putere divină a fost izbăvită în mod miraculos de egipteni de către DOMNUL care i-a condus de cealaltă parte a canalului Mării Roșii pe un banc de nisip special pregătit pentru ei prin prevalarea vânturilor și mareelor. Această imagine sau tip arată eliberarea finală din puterea păcatului și a lui Satan a fiecărei creaturi care în cele din urmă va veni în acord cu Domnul și va dori să-L venereze – niciun israelit nu a fost lăsat în urmă.

ÎNTĂII NĂSCUȚI

Dar Paștele de la Marea Roșie nu este cel pe care îl discutăm în mod special cu această ocazie, nu este cel de care suntem preocupați acum. Nu, evenimentul asupra căruia ne concentrăm interesul acum a fost trecerea peste întâii născuți ai lui Israel și cruțarea lor specială. Numai întâii născuți au fost atunci puși în pericol, deși eliberarea finală a tuturor evreilor depindea de salvarea întâilor născuți. Dacă aplicăm acest lucru în armonie cu toate Scripturile, vedem că Turma Mică și Marea Mulțime, care împreună constituie „biserica întâilor născuți” (Evrei 12:23), au fost cruțate, s-a trecut peste ele, în timpul Veacului Evanghelic, cu condiția de a rămâne sub sânge. Vedem că restul omenirii care ar putea dori să se înroleze și să-l urmeze pe marele Moise antitipic atunci când El va scoate afară în cele din urmă poporul din robia păcatului și a morții nu este acum pus în pericol – doar întâii născuți au fost, așa cum arată Biblia (Evrei 10:26-29).

BISERICA ÎNTĂILOR NĂSCUȚI

Întâii născuți antitipici – „biserica întâilor născuți” – au fost aceia din omenire care în timpul Veacului Evanghelic și înainte de tot neamul omenesc, au avut ochii înțelegerii lor deschiși pentru a-și da seama de robia și nevoia lor de eliberare și că Dumnezeu vrea să împlinească față de ei făgăduințele Sale bune în care le-a fost făgăduită posibilitatea de a obține natura spirituală. Mai mult decât atât, aceștia au răspuns la harul lui Dumnezeu, s-au consacrat pe ei înșiși Lui și serviciului Său și, în schimb, au fost concepuți din nou, de data aceasta de către Spiritul sfânt.

În ceea ce îi privește pe acești întâi născuți era o chestiune de viață și de moarte dacă rămâneau sau nu în casa credinței acoperiți de sângele stropirii. Pentru aceștia a merge în opoziție față de jertfa lui Cristos ar însemna o nesocotire a îndurării divine. Ar însemna că ei au disprețuit bunătatea Tatălui și că, după ce s-au bucurat de partea lor în mila lui Dumnezeu cum este reprezentată în sângele Mielului, ei nu au apreciat-o. Despre aceștia Scripturile declară: „Nu mai rămâne sacrificiu pentru păcate[le lor]”. Ei trebuie să fie considerați ca adversari ai lui Dumnezeu, a căror soartă a fost simbolizată în nimicirea întâilor născuți ai Egiptului.

Nu vrem să spunem că întâii născuți ai Egiptului care au murit în noaptea aceea și oricare dintre întâii născuți ai israeliților care au plecat din casele lor contrar poruncii și care au murit în consecință, au mers în moartea a doua. Chiar dimpotrivă; noi înțelegem că toate aceste lucruri au fost tipuri, figuri, ilustrații, preumbriri ale lucrurilor de pe un plan mai înalt, și că realitățile au aparținut claselor spirituale în timpul Veacului Evanghelic de la Cincizecime și de la ungerea dinainte a apostolilor.

Apostolul Pavel vorbind la începutul Chemării Veacului Evanghelic și adresându-se Noilor Creaturi concepute de Spirit incluzându-se pe sine, a declarat: Dacă noi păcătuim cu voia după ce am primit cunoașterea adevărului, după ce am fost îndreptățiți, am gustat Cuvântul bun al lui Dumnezeu și puterile lumii care are să vină, după ce am fost făcuți părtași ai Spiritului sfânt și astfel membri ai Bisericii Întâilor născuți – dacă vom cădea, va fi imposibil să fim reînnoiți spre pocăință. Dumnezeu nu va mai avea nimic pentru noi; faptul că noi am nesocotit îndurarea Lui va însemna că vom muri în moartea a doua. Din punctul acesta de vedere, Biserica Întâilor născuți, prin conceperea de Spirit sfânt, a avut cunoștința și privilegiile cele mai mari, și ei s-au bucurat de fiecare aspect al luminii care lumina atunci. Prin urmare, ei au avut o responsabilitate mai mare decât lumea; căci ei au fost singurii, până acum, în pericol de moartea a doua (Evrei 6:4-8; 10:26-31). Aceasta este lecția tipului și ea se aplică doar creștinilor consacrați.

În curând noaptea va fi trecut, dimineața glorioasă a eliberării va fi venit; și Cristosul, Moise cel antitipic, va conduce, va elibera, tot Israelul – tot poporul lui Dumnezeu, pe toți cei care, atunci când vor cunoaște voia lui Dumnezeu, vor fi bucuroși să-L venereze, să-L onoreze și să-L asculte. Ziua aceea a eliberării va fi Veacul Milenar, la încheierea căruia, tot răul și toți răufăcătorii, simbolizați de oștirile Egiptului, vor fi înlăturați cu totul în moartea a doua.

MIELUL NOSTRU DE PAȘTE

Apostolul Pavel și Ioan Botezătorul identifică în mod clar și hotărât pe mielul de Paște cu Domnul nostru Isus, spunând: „Cristos, Paștele nostru, a fost sacrificat pentru noi, de aceea să ținem sărbătoarea”. „Iată Mielul lui Dumnezeu” (1 Corinteni 5:7, 8; Ioan 1:29, 36). Biserica a fost apoi informată că avea nevoie de sângele stropirii, nu pe casele lor, ca în tip, ci pe inimile lor (Evrei 12:24; 1 Petru 1:2). Ei trebuiau de asemenea să mănânce pâinea nedospită a Adevărului (fără eroare și păcat) pentru a fi tari și pregătiți pentru eliberare în dimineața dispensației noi. Sfinții vor fi mâncați Mielul, își vor fi însușit pe Cristos, meritul Său, valoarea care a fost în El, pentru Biserică. Astfel ei s-au îmbrăcat cu Cristos, nu doar prin credință – ci în măsura capacității lor ei au îmbrăcat tot mai mult caracterul Său, și în felul acesta și-au transformat caracterele zi de zi după chipul Său glorios.

Așadar, aceste Creaturi Noi și-au însușit beneficiile vieții Sale sacrificate așa cum evreii s-au hrănit cu mielul literal. În locul ierburilor amare care le făceau poftă de mâncare, acești membri ai Turmei Mici au avut binecuvântarea experiențelor și încercărilor amare pe care Domnul le-a prevăzut pentru Sfinți și care i-au ajutat să-și întarce iubirea de lucruri pământești și să le mărească apetitul de a se hrăni cu Mielul și pâinea nedospită a Adevărului. Ei trebuiau să-și amintească faptul că, atât timp cât se aflau aici în trup, nu aveau o cetate statornică, dar erau pe drum ca peregrini, străini și călători, cu toiagul în mână și încinși pentru călătorie către Canaanul ceresc și către toate lucrurile glorioase pe care Dumnezeu le are pentru cei credincioși din Biserica Întâilor născuți în asociere cu Răscumpărătorul lor.

Domnul nostru Isus de asemenea S-a identificat pe deplin cu mielul de Paște. În aceeași noapte în care a fost trădat, și chiar înainte de răstignirea Sa, El i-a adunat pe discipolii Săi în camera de sus, spunând: „Cu multă dorință am dorit să mănânc acest paște cu voi înainte de a suferi eu” (Luca 22:15). Ca evrei, era necesar ca ei să celebreze Cina de Paște în noaptea aceea – salvarea întâilor născuți tipici de prințul tipic al acestei lumi; dar de îndată ce cerințele tipului au fost îndeplinite, Domnul nostru a instituit o Comemorare nouă pe temelia veche, spunând: „Faceți aceasta (celebrați Paștele, anual), ori de câte ori îl beți (după instituirea nouă), în amintirea mea” (1 Corinteni 11:24, 25). Vecinii voștri evrei, ai căror ochi ai înțelegerii nu au fost deschiși, nu vor aprecia problema în adevăratul ei sens antitipic; dar voi, care Mă recunoașteți ca pe Mielul lui Dumnezeu, care în scopul lui Dumnezeu a fost înjunghiat de la întemeierea lumii, voi care recunoașteți că sunt pe cale să-Mi dau viața ca preț de răscumpărare al lumii – veți ține acest Paște cu semnificație deosebită și sacră, diferit de toți ceilalți. De acum înainte nu veți celebra tipul, ci veți comemora antitipul; pentru că Eu sunt pe cale de a muri ca Mielul lui Dumnezeu, pentru a face rost astfel de sângele stropirii pentru Biserica Întâilor născuți și de hrană adevărată pentru toată casa credinței.

Faptul că urmașii Domnului nostru nu mai trebuie să se adune, așa cum se adunau evreii mai înainte, pentru a mânca cina din mielul literal în comemorarea eliberării din Egipt, El l-a arătat prin aceea că a ales simboluri noi: „pâinea nedospită” și „rodul viței”, care să-L reprezinte pe El în calitate de Miel. De atunci înainte, conform poruncii Sale, urmașii Săi au celebrat moartea Sa ca Mielul lor de Paște în fiecare an până după ce apostolii au adormit în moarte, și o mare cădere de la Adevăr și dreptate a făcut confuză credința celor care nu erau creștini adevărați, producând epoca cunoscută drept Veacurile Întunecate.

Chiar și în timpul Veacurilor Întunecate a dăinuit învățătura conform căreia Cristos a fost Mielul antitipic de Paște, chiar dacă moartea Sa nu a mai fost

celebrată la Cina de Paște pe care a instituit-o Isus. Ea a fost înlăturată de cea mai cumplită blasfemie care a înșelat și a încurcat atâtea milioane de oameni din Creștinătate, Liturghia, introdusă de romano-catolicism. Din cauza ei papalitatea este numită în Scripturi „urâciunea pustiirii”; ea a avut o influență dezastruoasă asupra credinței și practicii poporului Domnului. Chiar dacă protestanții în general au respins Liturghia ca fiind cu totul contrară învățăturilor lui Cristos și ale Apostolilor, cu toate acestea practicile protestanților sunt încă influențate în mare parte de acea eroare cumplită de care ei au scăpat doar parțial, după cum arată învățăturile și practicile lor.

LITURGHIA NU ESTE CINA DOMNULUI

Mulți protestanți vor întreba cu inocență: „Nu este Liturghia doar Cina Domnului, Euharistia, sub un alt nume?” Nu, nu este! Este complet diferită. La Cina Domnului este celebrată moartea lui Cristos realizată la Calvar. Liturghia reprezintă un sacrificiu nou pentru păcate de fiecare dată când este săvârșită. Învățătura predominantă este aceea că, atunci când preotul binecuvântează azima, ea devine trupul real al lui Cristos tocmai cu scopul de a fi sacrificat din nou.

Romano-catolicii susțin că cred în meritul sacrificiului lui Cristos de la Calvar, că acoperă păcatul originar și păcatele generale care sunt în trecut până la botez. Dar ei susțin, de asemenea, că păcatele, neajunsurile, petele zilnice de după botez ale fiecărui individ trebuie să fie curățite prin sacrificii noi ale lui Cristos din când în când. Prin urmare, din punctul lor de vedere, precum este reprezentat în Liturghie, Cristos este sacrificat din nou în fiecare zi în toată lumea. Liturghia este o urâciune în ochii lui Dumnezeu, deoarece ea nesocotește și anulează afirmațiile Scripturii că Cristos nu mai moare, că printr-un singur sacrificiu El a asigurat pentru totdeauna răscumpărarea tuturor celor care vin la Tatăl prin El (Romani 6:9; Evrei 10:14; Ioan 14:6).

Se va vedea cu ușurință că sacrificiile repetate reprezentate în Liturghie ar avea efectul general de nulificare și micșorare a valorii marelui sacrificiu de la Calvar reprezentat în Paște și în Cina sa de Amintire. Cum s-ar putea aștepta de la cei care au venit să caute în mod special ca Liturghia să le ștergă păcatele să privească înapoi la Paștele antitipic cu interes profund și cu apreciere la fel de mare? Astfel, deși celebrarea din Vinerea Mare a continuat, celebrarea Cinei de Amintire de dinaintea ei a încetat cu mult timp în urmă.

COMEMORAREA TREBUIE ȚINUTĂ ANUAL

Respingând dogma Liturghiei ca fiind cu totul nescripturală, protestanții au abandonat-o și s-au întors la celebrarea Cinei Domnului. Între timp însă, obișnuiți cu repetarea deasă a Liturghiei, ei au considerat că este doar o chestiune de comoditate cât de des să fie celebrată Cina Domnului. Prin urmare, găsim că unii o celebrează la fiecare patru luni, unii la fiecare trei luni, unii în fiecare lună, iar unii în fiecare duminică.

Această lipsă generală de exactitate și nereușită de a ajunge la o bază comună de conformitate este din cauza a două lucruri: (1) deoarece creștinii au trecut în general cu vederea faptul că moartea Domnului nostru a fost ca a Mielului de Paște antitipic și că celebrarea ei este Cina anuală de Paște antitipică; (2) deoarece ei au înțeles greșit că cuvintele Domnului nostru: „Ori de câte ori faceți aceasta” înseamnă: Faceți aceasta ori de câte ori doriți; în timp ce cuvintele Sale de fapt au semnificația: Ori de câte ori voi, discipolii Mei (care toți erau evrei și obișnuiți să țină anual Paștele), țineți această Cină tipică de Paște, să țineți Cina antitipică de Paște în amintirea Mea – nu în amintirea mielului literal și a eliberării tipice din Egiptul tipic și din robia acestuia prin trecerea peste întâii născuți tipici.

Cei care celebrează Cina Domnului săptămânal consideră că au un precedent Scriptural pentru aceasta, deoarece citim în Biblie că Biserica timpurie se întâlnea împreună în prima zi a săptămânii și cu ocazia aceasta avea „frângerea pâinii”. Este însă o mare greșeală a confunda această frângere a pâinii cu Cina de Amintire, fiindcă frângerea pâinii nu era decât o masă obișnuită. Nu există absolut nimic în relatare care să indice contrariul; rodul viței nu este menționat în legătură cu aceasta, și nu se spune niciodată că reprezintă trupul frânt al Domnului nostru. Celebrarea învierii Domnului nostru în prima zi a săptămânii era un obicei social plăcut în Biserica timpurie, și acest obicei social obișnuit a ajutat pentru a-i uni mai strâns în legăturile frăției și părtășiei. În multe locuri poporul Domnului încă urmează acest obicei.

CINE SE POATE ÎMPĂRTĂȘI

Așa cum Moise și Aaron au dat o poruncă Israelului Trupesc care să indice cine ar putea și cine nu ar putea să mănânce din mielul de Paște anual (Exodul 12:43-49), tot așa Isus și Turma Mică au dat ca învățătură cine ar putea și cine nu ar putea să se împărtășească din Cina Domnului anuală. Regula generală pentru cei care nu pot să participe este dată în vers. 43, unde cele două cuvinte traduse ca străin (ben nechar) sunt diferite de cel tradus ca străin (ger) în vers. 48 și 49. Versiunea Engleză Revizuită a tradus ben nechar ca venetic și Versiunea Americană Revizuită a tradus ben nechar ca locuitor temporar, oricare traducere dând gândul corect. Niciun locuitor temporar nu se poate împărtăși din mielul anual. Versetul 47 dă regula pentru cei care pot participa – „toată adunarea lui Israel”. Versetul 45 oferă detalii cu privire la cine nu ar trebui să mănânce din mielul anual – locuitorul [străin] din altă țară [cuvântul de aici arată un locuitor (străin) din altă țară, nu un ben nechar, și nici un ger] și servitorul angajat. Și vers. 44, 48 și 49 dau detalii cu privire la cine ar putea să se împărtășească din mielul anual – servitorul cumpărat circumcis, străinul care nu este venetic și israelitul născut natural.

Versetul 48 oferă o descriere negativă despre cine erau locuitorii străini din altă țară și servitorii angajați,

adică veneticii – cei necircumciși. Întrucât circumcizia tipică consacra (Romani 2:29; Coloseni 2:11-13), cei circumciși îi reprezintă pe toți cei consacrați, care, în vers. 44, 48, 49, sunt arătați în trei clase. În mod corespunzător, noi înțelegem că servitorul cumpărat circumcis reprezintă pe membrii curățiți ai Marii Mulțimi, curățirea lor sugerând reconsacrarea [circumcizia] lor (aceasta este aplicarea pentru Epifanie din Numeri 8:5-22), că [ger] străinul circumcis reprezintă pe cei consacrați care nu sunt concepuți de Spirit, și că cei născuți în țară (israeliții naturali) reprezintă pe Turma Mică.

Expresia tradusă în vers. 44 „servitorul care este cumpărat cu bani”, se aplică în acest sens la Marea Mulțime în antitip, care, prin meritul de răscumpărare al lui Cristos, sunt curățiți de petele de pe hainele lor (Iuda 23; Apocalipsa 7:14; Numeri 8:12, 21 [Leviții în Epifanie]). Așa cum s-a arătat mai sus, erau două clase de venetici: locuitorii străini din altă țară și servitorii angajați. Aceștia sunt din nou descriși ca fiind necircumciși (vers. 48). Se vede cu ușurință cine sunt cei care alcătuiesc cele două clase neconsacrate care locuiesc în Israelul antitipic – aderenții îndreptățiți [servitorul angajat] și aderenții neîndreptățiți printre creștinii declarați [locuitorul (străin) din altă țară]; cu alte cuvinte, cele două clase care sunt reprezentate pe Harta Veacurilor în cele două părți ale piramidei imperfecte care se află (1) pe planul N, planul îndreptățirii, și (2) sub planul îndreptățirii, indicate de litera p și respectiv de litera q.

Astfel avem date regulile generale. Dar există anumite reguli implicate de gândul că cei din Marea Mulțime, după curățirea lor, sunt reprezentați de servitorul cumpărat cu bani. În timp ce se află în starea lor necurățită – nepocăită – ei nu trebuie să țină Cina anuală a Domnului; și din acest motiv, frații luminați de Epifanie în stare curățită nu trebuie să comemoreze cu ei și nici să nu-i invite să celebreze cu ei. Acest lucru implică, de asemenea, că cei excluși de la părtășie pentru purtare rea nu trebuie să comemoreze până nu vor fi îndreptat lucrurile, și nici cei care i-au exclus de la părtășie să nu le permită să se împărtășească cu ei la Comemorare până când nu s-au împăcat cu eeclesia. În cele din urmă aceasta înseamnă că cei din clasa morții a doua și toți ceilalți care resping Răscumpărarea și jertfele pentru păcat nu trebuie să fie amintiți de cei credincioși și nici nu trebuie să comemoreze cu ei.

Familiei israelite, sau celor două familii mici care acționau ca una singură (vers. 4), cerându-i-se în acea noapte (vers. 46) să mănânce mielul într-o singură casă, tipifică faptul că Israelul antitipic nu este decât o singură familie a lui Dumnezeu (fiecare casă în tip reprezentând întreaga familie a lui Dumnezeu) și ca atare trebuie să se împărtășească din Cristos, Mielul nostru. Interdicția de a nu scoate nimic din casă (vers. 46) tipifică faptul că nu trebuie să îndeplinim niciun

serviciu împotriva clasei stropite cu sânge – familiei lui Dumnezeu – ca cei care neagă răscumpărarea și sunt cu totul apostatați, care, prin aceasta, servesc împotriva familiei lui Dumnezeu. Scoaterea cârnii mielului afară din casă tipifică gândul de a accepta și a servi o altă vedere a Răscumpărării decât cea a Adevărului. A zdrobi vreun os al mielului tipic ar însemna a face violență; și aceasta tipifică răstignirea din nou a Fiului lui Dumnezeu (Evrei 6:4-8).

În instrucțiunea că tot Israelul trebuie să țină Cina anuală de Paște, vers. 47 sugerează gândul că tot Israelul antitipic – Turma Mică, Marea Mulțime curățită și cei consacrați care nu sunt concepuți de Spirit – Vrednicii Tineri și Tăbărașii Consacrați în Epifanie trebuie să se împărtășească cu toții la Comemorarea anuală. Așa cum fiecare străin circumcis avea aceleași privilegii de a-și însuși mielul tipic ca și israeliții nativi (vers. 49), tot așa și cei consacrați care nu sunt concepuți de Spirit au aceleași privilegii de a-și însuși Mielul nostru ca și Turma Mică: ei de asemenea își însușesc iertarea, dreptatea lui Cristos și părtășia cu Dumnezeu, îndreptățirea lor; totuși, ei mai degrabă sunt îndreptățiți de probă decât la viață, deoarece nu sunt Creaturi Noi. Modul în care Dumnezeu și Cristos acționează în astfel de îndreptățire, provizoriu sau vitalizat, nu este arătat aici.

„PÂNĂ VINE EL”

Dar s-ar putea întreba de ce încă ne împărtășim la Comemorare dacă suntem acum în timpul Prezenței a Doua a Domnului nostru, iar în 1 Corinteni 11:26 ni se spune să arătăm moartea Domnului „până vine El”. Răspundem: cuvântul „vine” este frecvent folosit pentru a indica etapele Venirii a Doua a Domnului nostru după sosirea Sa în Venirea Sa a Doua. Matei 25:31 ne spune că El va veni cu îngerii (mesagerii) Săi sfinți – Turma Mică. Iuda 14 ne spune că El va veni cu zecile de mii de sfinți ai Lui. În ambele cazuri putem vedea că cuvântul „veni” ajunge într-un timp ulterior sosirii Sale; căci sfinții nu erau cu El la sosirea Lui.

În Matei 16:27 expresia „va veni” se întinde de-a lungul timpului întregii mii de ani; prin urmare, după cum se spune în text că lucrarea milenară este activitatea Sa când vine El și nu după ce vine El, spunem că Venirea Sa a Doua acoperă perioada milenară. Aceasta este adevărat și despre cuvântul „venind” din Matei 16:28, după cum se poate vedea din faptul că afirmația își găsește împlinirea în viziunea Împărăției (Matei 17:1-9; 2 Petru 1:16, 17). În mod similar, noi înțelegem că forța cuvântului „vine” în 1 Corinteni 11:26 acoperă o perioadă de timp după cea de-a doua sosire a lui Isus. Ea acoperă toată perioada Parousia și cea mai mare parte, dacă nu toată, a perioadei Epifania sau Apocalipsa. Atâta timp cât urmașii consacrați ai Domnului sunt în lume, va fi potrivit ca ei să comemoreze moartea Sa la Cina Domnului. Motivele care justifică celebrarea Cinei

Domnului de către urmașii Săi consacrați înainte de sosirea Sa în Venirea Sa a Doua justifică, de asemenea, celebrarea ei de către urmașii Săi consacrați de acum. Așadar, acest text ne recomandă – nu ne interzice – să celebrăm acum Comemorarea. Și este probabil că Comemorarea, ca o reprezentare a morții lui Cristos și a credinței în ea, să continue să fie celebrată pe tot parcursul Veacului Milenar (vezi PT 1961, pag. 31, 32).

SĂ NE EXAMINĂM PE NOI ÎNSINE

Este vital pentru noi să ne ținem inima curată. Facem bine să ne examinăm personal pe noi înșine pe măsură ce ne apropiem de ora celebrării Comemorării. Să ne amintim îndemnul apostolului Pavel: „Dar omul să se cerceteze pe sine însuși și astfel să mănânce din pâine și să bea din pahar”. „Nu știți că puțină dospeală dospește tot aluatul? De aceea curățați dospeala veche, ca să fiți un aluat nou, așa nedospiți cum sunteți. Căci de fapt Cristos, paștele nostru, a fost sacrificat pentru noi. De aceea să ținem sărbătoarea nu cu dospeală veche, nici cu dospeala răutății și stricăciunii, ci cu azimele sincerității și ale adevărului” (1 Corinteni 11:28; 5:6-8; comp. cu 2 Corinteni 13:5). Răutatea înseamnă voința rea, ura – o stare greșită a inimii. Acestea trebuie puse deoparte; și fiecare discipol, examinându-se pe sine, trebuie să se asigure că are mâinile curate și inima curată. „Să ne curățim de fiecare întinare a cărnii și a duhului, desăvârșind sfințenia în teama [reverența] de Dumnezeu” (2 Corinteni 7:1).

Dacă în oricare din poporul Domnului există un spirit de acaparare a puterii, de înălțare de sine sau de clericalism (nicolaitism), sau dacă există vreo animozitate personală între frați, acesta este timpul cel mai potrivit de a curăți astfel de dospeală. Spiritul acesta este adesea trezit de unii care doresc să fie onorați mai mult decât alții, după cum a fost de ex. la vremea Primei Veniri a lui Isus: „Și a fost de asemenea o ceartă între ei, care dintre ei să fie socotit cel mai mare? Dar el le-a spus: Împărații neamurilor domnesc peste ele; și cei ce exercită autoritate asupra lor sunt chemați binefăcători. Dar voi să nu fiți așa; ci cel ce este mai mare printre voi, să fie ca cel mai tânăr; și conducătorul ca cel ce servește” (Luca 22:24-27).

Dacă găsim că am fost nedreptățiți, sau că, de exemplu, nu am fost favorizați în eclezie atât de mult cum ar fi trebuit să fim după judecata noastră; dacă simțim că ar fi trebuit să fim onorați mai mult, să ne amintim de pericolul insistării asupra a ceea ce credem noi că sunt drepturile noastre, și de asemenea să ne amintim de marele privilegiu al supunerii cu umilință la voința Domnului. Nicio încercare nu ar putea veni fără permisiunea Lui, iar cei care ne-au rănit cel mai mult au venit probabil să încerce credința și iubirea celor implicați. „Prin dragoste serviți unii altora” (Galateni 5:13). Ferice de noi dacă suntem în stare să vedem prin experiențele noastre grele că toate aceste

lucruri sunt dovezi că Domnul încă se ocupă de noi. Fie ca noi să apreciem privilegiul de a birui în ele și de a ne manifesta iubirea altruistă pentru frați și, prin urmare, pentru Domnul și cauza Lui, slujind cu umilință și cu iubire oriunde ne pune Domnul.

Plăcerea noastră principală trebuie totdeauna să fie să facem voia lui Dumnezeu. Orice altceva trebuie să fie mai prejos. Să ne amintim că mielul de paște era mâncat cu ierburi amare, și că acestea sporeau pofta de mâncare și creau o dorință mai mare pentru mai multă carne, pentru a înlătura gustul acela amar. Aceasta ilustrează în mod potrivit faptul că experiențele și încercările amare care ne vin, dacă suntem instruiți cum se cuvine prin acestea, ne fac să fugim la Învățătorul pentru a ne putea împărtăși mai mult din meritul și bunătatea Sa iubitoare. Noi, cei care încă lucrăm la mântuirea noastră, să ne hrănim cu promisiunile noastre prețioase date de Dumnezeu și cu perspectivele perfecțiunii în Împărăție, care ne vor face să uităm de încercările amare și să ne bucurăm nespuse de mult, mulțumind că ni se permite să avem așa încercări care să ne facă bucuriile mai dulci.

Cineva ar putea să întrebe: „Să nu particip la această Comemorare din cauza unor dificultăți pe care le-am avut cu un frate?” Răspunsul nostru ar fi: dacă este posibil, încearcă să faci împăcare vorbind despre diferențe în spiritul iubirii. Împacă-te, dacă este posibil; dar dacă nu poți, examinează-ți inima și asigură-te că nu există în ea amărăciune. Dacă ai fost nedreptățit, atunci vezi să ierți sincer, întocmai cum ne iartă Domnul; iar apoi mergi și ține serbarea. Toți cei care au făcut o consacrare deplină Domnului trebuie să se împărtășească, după cum s-a explicat mai sus. Dacă unii au făcut o consacrare și nu au simbolizat-o prin scufundarea în apă, aceștia ar trebui să o facă cu prima lor ocazie rezonabilă. Dar simplul fapt că cineva nu a fost scufundat de când s-a consacrat nu trebuie să-l împiedice să se împărtășească la Comemorare.

Să avem cu toții în vedere faptul că „sfârșitul tuturor lucrurilor este aproape; fiți așadar cumpătați și vegheați în rugăciune” (1 Petru 4:7). Cât de voioase ar trebui să fie inimile noastre că am ajuns la sfârșitul acestei nopți întunecoase și că în curând lumina Domnului va umple tot pământul! Și să dăm atenție următorului îndemn al sf. Petru (vers. 8): „Mai presus de toate aveți dragoste creștină ferventă între voi înșivă, pentru că dragostea creștină va acoperi mulțimea păcatelor”. Având această iubire, vom acoperi defectele unii altora; iar speranța binecuvântată a Împărăției pusă înaintea noastră, dacă este cu adevărat nutrită și cum se cuvine, ne va face capabili să atingem această iubire și să o menținem în toate condițiile. Fie ca Dumnezeu să ne binecuvânteze pe toți din belșug și abundent la această Comemorare, și fie ca binecuvântările primite să ne atragă mai aproape de Dumnezeu și de Cristos și unul de altul în legăturile iubirii creștine!

PT №713, 2006, 2-9

SECERIȘURILE PARALELE ȘI DISPENSAȚIILE PARALELE – SEPARATE ȘI DISTINCTE

AM PRIMIT o scrisoare de la un frate care arată că ne-a înțeles greșit că noi dăm ca învățătură faptul că *dispensațiile* paralele cer pentru paralelele Secerișurilor doar faptele de grație, dar nu și paralela faptelor de mânie. Astfel el ne-a înțeles greșit că noi susținem că Pastorul nostru pentru *prima dată* în Z '16, 263-265 [VDM Vol. 2, Nr. 2, pag. 96-98, n.e.] a învățat că paralelele dispensației din anul 33 e.n. și 1878 încoace au fost limitate la Casa Iudaică Nominală și la Casa Creștină Nominală. El citează R189, col. 2, par. 2; și R4842, întrebarea 2, nu împotriva a ceea ce este poziția noastră, ci împotriva a ceea ce el a înțeles greșit că este poziția noastră. Fratele Russell a avut perfectă dreptate când a stabilit că moartea Domnului nostru în anul 33 e.n. este începutul celei de-a doua dispensații paralele, întocmai cum la moartea lui Iacov, cu exact 1845 de ani înainte, a fost începutul primei dispensații paralele. Astfel prima parte a dispensațiilor paralele a fost în funcțiune până la moartea Domnului nostru, pe 10-14 Nisan, anul 33 e.n., înainte de a începe ca atare să se suprapună peste Veacul Evanghelic cu 40 de ani; și a doua parte a acelei paralele a fost în funcțiune până la 10-14 Nisan 1878, înainte de a începe ca atare să se suprapună peste Veacul Milenar cu 40 de ani. În timp ce Israel a fost probat timp de 3,5 ani, din octombrie anul 29 e.n. până în aprilie anul 33 e.n. (aceasta fiind favoarea), mânia nu a venit peste ei până la 10 Nisan anul 33 e.n., atunci când favoarea a fost înlăturată de la Israel ca fiind casa nominală, chiar dacă timp de 3,5 ani mai mult ea a fost limitată la israeliții individuali. Tot așa Casei Creștine Nominale i s-a arătat favoare până în aprilie 1878, deși din octombrie 1874 până în aprilie 1878 (3,5 ani) ea a fost probată, dar ca o favoare. Așadar părțile de mânie ale dispensațiilor paralele sunt de la 10-14 Nisan anul 33 e.n. până la 10-14 Nisan anul 73 e.n.; și de la 10-14 Nisan anul 1878 până la 10-14 Nisan anul 1918. Prin urmare, așa cum arată Pastorul nostru pe bună dreptate în referințele de mai sus, nu trebuie să căutăm paralele în casa Israelului care merge spre distrugere din anul 33 e.n. până în anul 73 e.n. pentru favorurile arătate Bisericii Creștine Adevărate din anul 1878 încoace. De fapt, faptele de mânie și faptele de favoare nu trebuie niciodată să fie puse în paralel, deoarece nu sunt fapte paralele; pentru că mânia este paralelă cu mânia și favoarea este paralelă cu favoarea. Prin urmare, perioada de mânie pentru Casa Iudaică Nominală, din anul 33 până în anul 73 e.n., trebuie pusă în paralel cu perioada de mânie pentru Casa Creștină Nominală, din anul 1878 până în anul 1918. Astfel, în ceea ce privește paralelele dispensațiilor până în anul 33 e.n., faptele de grație constructive și faptele de grație corective trebuie respectiv să fie puse în paralel cu faptele de grație constructive și faptele de grație corective la 1845 de ani mai târziu, până în anul 1878. Acestea deci, sunt paralelele dispensațiilor fără următoarele lor perioade de

mânie de 40 de ani. Dacă paralelele dispensațiilor sunt astfel văzute și restrânse, atunci avem gândul corect al Pastorului nostru asupra lor. Pastorul nostru niciodată nu a respins nimic în aceste paralele și în perioadele lor de mânie.

Dar pe lângă paralelele dispensațiilor, mai avem multe alte paralele în Biblie, de exemplu paralelele celor 2520 de ani, și altele de asemenea, după cum este arătat pe diagramele cronologice ale lui Edgar din Manualul Berean, pagina 12. De aceste multe alte paralele aparțin și paralelele Secerișurilor, din anul 29 până în anul 69 e.n. și respectiv, din anul 1874 până în anul 1914. Noi am atras atenția asupra deosebirii dintre paralelele Secerișurilor și paralelele dispensațiilor în PT 1932, 86 jos la prima coloană și sus la a doua; și la pag. 90, par. 1. Faptul că aceste timpuri de secerare sunt paralele sf. Pavel arată în 1 Corinteni 10:1-14. În aceste versete el se referă la faptele de grație constructive și corective sau de curățire și la faptele de mânie ca paralele pe parcursul celor 40 de ani ai celor două secerișuri, „sfârșiturile Veacurilor”. Faptele de grație constructive pentru ambele Secerișuri sunt descrise în vers. 1-4, iar faptele de grație corective și de curățire precum și anumite fapte de mânie sunt arătate în vers. 5-10. Vers. 6 ne arată că ambele serii de fapte sunt tipificate în tipuri pentru Biserică; iar vers. 11 le aplică ca tipuri pentru Biserică la sfârșiturile Veacurilor – la cele două Secerișuri, timpurile de secerare. Faptele de grație constructive se aplică în mod special, deși nu în mod exclusiv, la privilegiile și posibilitățile legate de cele cinci chemări ale Secerișurilor (Matei 20:1-10), care marchează ambele Secerișuri; iar faptele de grație corective și de curățire și anumite fapte de mânie se aplică în mod special, deși nu în mod exclusiv, la privilegiile, posibilitățile și experiențele legate de cele cinci cernerii ale Secerișurilor. Faptele care sunt date în Evanghelii și în cartea Faptelor arată că aceste două serii de fapte, în cele cinci despărțiri ale lor, sunt la 1845 de ani depărtare, ceea ce dovedește că paralelele Secerișurilor precum și paralelele dispensațiilor sunt la 1845 de ani depărtare.

Tabelele următoare arată ambele serii de fapte:

CHEMĂRILE SECERIȘULUI IUDAIC	CHEMĂRILE SECERIȘULUI EVANGHELIC
Isus, Apostolii etc., au făcut prima chemare din octombrie 29 e.n. până în iunie 36 e.n.	Isus, Fratele Russell etc., la prima chemare i-au invitat doar pe israeliți, pe membrii bisericii exclusiv, din octombrie 1874 până în iunie 1881.
Isus, Apostolii etc., la a doua chemare au invitat iudei și neamuri, începând cu Cornelius, din octombrie 36 e.n. până în octombrie 39 e.n.	Isus, Fratele Russell etc., la a doua chemare au invitat oamenii dinăuntru și din afara bisericii nominale, din octombrie 1881 până în octombrie 1884.

Isus, Apostolii etc., în mod special prin prima și a doua călătorie misionară a lui Pavel, din octombrie 46 până în octombrie 49 e.n., la a treia chemare au invitat iudei și neamuri. [Istoria laică arată că Irod Agripa a murit în anul 44 (Faptele 12:23). Prima călătorie misionară a lui Pavel a luat sfârșit la mai puțin de 14 ani după convertirea sa, care a avut loc în toamna anului 34 e.n. (Galateni 2:1-9; Faptele 15:1-4); astfel conciliul de la Ierusalim a fost ținut în octombrie 48 e.n. – Faptele 15:40-18:22.]

Isus, Apostolii etc., în mod special prin a treia călătorie misionară a lui Pavel, au făcut a patra chemare, din octombrie 56 până în octombrie 59 e.n. (Faptele 20:1-27:1 în comparație cu 28:11, 12). [Istoria romană (Studii Pauline de Ramsey, 352-360) arată că iunie 57-iunie 59 e.n. au fost ultimii doi ani în care Felix a fost procurator – Faptele 24:27.]

Isus, Apostolii etc., au făcut a cincea chemare la mai puțin de un an după eliberarea lui Pavel, din februarie 63 până în iunie 66 e.n.

Datele pentru a cincea chemare din Secerișul Iudaic sunt mai mult sau mai puțin ipotetice; dar primele patru fiind cu 1845 de ani înainte de cele cu care corespund în Secerișul Evanghelic, suntem mulțumiți că a cincea a avut loc cu 1845 de ani înainte de paralela sa din Secerișul Evanghelic.

CERNERILE SECERIȘULUI IUDAIC

Prima cernere a început la 9-14 Nisan, 33 e.n. (Ioan 12:1-8; Matei 26:6-16; Luca 22:31) și a continuat până în iunie 36 e.n., fiind negarea Răscumpărării de către Iuda, ierarhia iudaică etc.

A doua cernere – Infidelismul – a început în octombrie 36 e.n. (Faptele 9:23-26; a se compara vers. 20:22 cu Galateni 1:17, 18; și cu Faptele 11:2) și a luat sfârșit în octombrie 39 e.n.

Isus, Fratele Russell etc., au făcut a treia chemare, din octombrie 1891 până în octombrie 1894.

Isus, Fratele Russell etc., au făcut a patra chemare, din octombrie 1901 până în octombrie 1904.

Isus, Fratele Russell etc., au făcut a cincea chemare, din februarie 1908 până în iunie 1911.

CERNERILE SECERIȘULUI EVANGHELIC

Calea dlui Barbour, 9-14 Nisan, 1878, a adus cernerea Non-Răscumpărării, care a continuat până în iunie 1881.

A doua cernere – Infidelismul – a început în octombrie 1881 și a luat sfârșit în octombrie 1884.

A treia cernere – Combi-naționismul – (o amestecare a creștinismului cu legea iudaică – Faptele 15:1; Galateni 3:1-13; 4:8-5:12) a fost cam din octombrie 46 până în octombrie 49 e.n.

A patra cernere – Reformismul – a fost cam din octombrie 56 până în octombrie 59 e.n., la care face referire Pavel în adresarea lui către bătrânii din Efes (Faptele 20:17-38) și care se centra pe experiențele sale din Iudeea – Faptele 21:15-27:1.

A cincea cernere – Con-tradi-ționismul – a fost din februarie 63 până în iunie 66 e.n., producția principală de Adevăr cu ocazia cernerii fiind Epistola către Evrei, cu privire la Legăminte, la Jertfa pentru păcat și la Mijlocitor, scrisă în anul 64 (Evrei 13:23, 24), după eliberarea lui Pavel din închisoarea romană în primăvara sau vara anului 62 – Faptele 28:11, 30.

Mai sus am afirmat că datele pentru a cincea chemare din Secerișul Iudaic au fost parțial ipotetice; și aceeași remarcă se aplică cu mai puțină forță la a cincea cernere. Cartea Faptele nu oferă informații despre cea de-a cincea chemare și cernere, deoarece, în conformitate cu paralela Secerișului Evanghelic, acestea nu trebuiau să înceapă decât cam la opt luni după ce se termină relatarea din cartea Faptelor. Dar Evrei 13:23, 24 dovedește faptul că Pavel fusese eliberat din prima sa captivitate romană înainte de a fi scris epistola aceasta; altfel nu ar fi putut promite fraților din Palestina că îi va vizita după ce Timotei va veni la el, deoarece a scris din Italia, unde a rămas câțva timp după ce a fost eliberat. Astfel, epistola aceasta, care a fost producția principală de Adevăr în cernerea Con-tradi-ționismului din Secerișul Iudaic, nu ar fi putut fi scrisă înainte de vara anului 62. Data care adesea i se atribuie este anul 64 e.n., și aceasta este cu exact 1845 de ani înainte de principalele producții de Adevăr în cernerea Con-tradi-ționismului din Secerișul Evanghelic. Aceste fapte ne fac să afirmăm că datele celei de-a cincea chemări și cernerii din Secerișul Iudaic sunt parțial ipotetice, prima mai mult decât ultima.

Să atragem atenția că în primul tabel de mai sus, la cea de-a treia chemare, am afirmat că Pavel a fost convertit în anul 34 e.n. Pentru aceasta ne sprijinim pe faptul că în anul 1879 Fratele Russell a fost făcut „Robul acela” cu responsabilitatea magaziei, și astfel a fost făcut persoana responsabilă de unele dintre cele mai mari adevăruri de acolo, ca de exemplu, cu privire

A treia cernere – Combi-naționismul – a fost din octombrie 1891 până în octombrie 1894.

A patra cernere – Reformismul – a fost din octombrie 1901 până în octombrie 1904, care se centra pe un anumit proces de divorț, capturând (reținând) simbolic pe Robul acela.

A cincea cernere – Con-tradi-ționismul – a fost din februarie 1909 până în iunie 1911, cu privire la Mijlocitor, la Legăminte și la Jertfa pentru păcat, după ce a eșuat chemarea Fratelui Russell din partea decretului curții inferioare, un fapt care l-a eliberat cu adevărat de reținerea amintită mai sus.

la Leviticul 16. Analizând trecutul, spunem că Pavel fiind făcut apostol a devenit unul dintre cei Doisprezece, care de atunci înainte a fost responsabil de cele mai mari și mai importante părți ale Adevărului. Fiind Eleazar pentru Secerișul Evanghelic [Numeri 3:32; 4:16, n.e.], acest fapt l-a pus pe Fratele Russell în anul 1879 în aceeași poziție față de magazie în care au continuat să fie cei Doisprezece, Eleazar pentru Secerișul Iudaic, în anul 34 e.n., atunci când sfera lor de acțiune ca Eleazar cel antitipic a fost mărită prin adăugarea lui Pavel la numărul lor. Căci să atragem atenția că înainte de a deveni Robul acela în anul 1879, Fratele Russell singur avea responsabilitatea executivă a lucrării, adică de la Cincizecimea din anul 1878, când s-a terminat ruptura cu dl Barbour, și mai departe, chiar dacă a cooperat cu el în îndatorirea executivă mai înainte de Cincizecimea din 1878. Datorită puterilor paralele care i-au venit Fratelui Russell în anul 1879 și care le-au venit apostolilor prin faptul că Pavel a fost adăugat la numărul lor, conchidem din paralelele de Seceriș că Pavel a fost convertit în anul 34 e.n. Sperăm cândva să scoatem în evidență cu detalii paralelele dintre cei Doisprezece și Pastorul nostru, Eleazarii cei antitipici paraleli, așa cum sunt arătați de Secerișurile paralele în lucrările apostolice consemnate în cartea Faptelor și în lucrarea Fratelui Russell.

Pastorul nostru nu a renunțat niciodată la paralelele de Seceriș din octombrie 29 până în aprilie 33 e.n., și din octombrie 1874 până în aprilie 1878. Ceea ce a făcut el în articolul „Secerișul nu s-a sfârșit” [VDM Vol. 2, Nr. 2, pag. 96, n.e.] a fost să renunțe la restul paralelelor Secerișului care țin de Biserica Adevărată din aprilie 33 e.n. până în octombrie 69 e.n., și din aprilie 1878 până în octombrie 1914, și să renunțe la Seceriș (secerare) ca având o durată de 40 de ani. Faptele din tabelele de mai sus dovedesc că paralelele de Seceriș au continuat după anul 33 e.n. și după anul 1878. În B 235 Pastorul nostru a pus în paralel chemarea care a ieșit către Cornelius etc. cu chemările speciale care au ieșit în anul 1881 către anumite persoane aflate în câmp, adică în afara bisericii nominale, după cum Cornelius se afla în afara bisericii iudaice. Și desigur că aceste fapte intră în paralelele

Secerișurilor, nu în paralelele dispensațiilor. Faptele următoare dovedesc că, în timp ce dispensația iudaică s-a suprapus peste Veacul Evanghelic din anul 33 până în anul 73 e.n., Veacul Evanghelic s-a suprapus înapoi peste Veacul Iudaic din aprilie 33 până în octombrie 29 e.n. – conceperea de spirit, dezvoltarea spirituală și nașterea din spirit a lui Cristos. Acestea nu pot aparține de Veacul Iudaic, care a fost unul trupesc sub Lege, sub care Domnul nostru ca creatură nouă nu a fost. Isus ca creatură nouă aparține Veacului Evanghelic. Deși favoarea ofertei împărăției între octombrie 29 și aprilie 33 e.n. aparținea fără îndoială paralelelor dispensațiilor și nu paralelelor Secerișurilor, acceptarea acelei favori, care însemna ca cineva să fie secerat, nu aparține paralelelor dispensațiilor ci paralelelor Secerișurilor. Acest lucru este foarte evident din faptul că nu numai Isus a fost în încercare pentru viață ca nouă creatură în cei 3,5 ani, dar și cei 12 și cei 70 (Ioan 17:20; Luca 10:20) prin faptul că au avut dinainte ungerea (Matei 10:1; Marcu 3:14, 15; Luca 10:1, 6, 17, 19) au fost puși în încercare pentru viață chiar dacă nu erau încă creaturi noi, așa cum reiese din cazul lui Iuda, unul dintre acești 82, care a mers în moartea a doua fără să fi fost conceput de spirit. Deși celelalte peste 500 de boabe de grâu recoltate înainte de Cincizecime (1 Corinteni 15:6), neavând dinainte ungerea, nu se aflau în încercare pentru viață, ele, ca boabe de grâu în virtutea recoltării lor, aparțineau de Veacul Evanghelic în paralelele de Seceriș înainte de moartea Domnului nostru. În mod corespunzător, în dependență de caracterul faptelor, unele lucruri făcute în cei 3,5 ani aparțin de paralelele dispensațiilor iar altele de paralelele Secerișurilor, pentru că acestea sunt separate și distincte. Desigur că dispensațiile paralele nu ne pot da experiențele bisericii adevărate din Secerișul Iudaic care să fie în paralel cu experiențele bisericii adevărate din Secerișul Evanghelic, căci aceasta ar încurca paralelele Secerișurilor și pe cele ale dispensațiilor. Dar paralelele Secerișurilor ne dau experiențele bisericii adevărate în Secerișul Iudaic și în Secerișul Evanghelic ca paralele.

PT №171, 1933, 21-23

O CORECTARE

NE VOM AMINTI că în PT 1921, 105, 106, am publicat un articol intitulat Unele Paralele Izbitoare. Articolul a fost publicat pentru a dovedi că timpurile neamurilor au început cu 606 ani înainte de Cristos și nu în 588 sau 587 sau 586 î.e.n. după cum au pretins în mod schimbător cei de la PBI. Iarna trecută [în 1932, n.e.], în timp ce ne pregăteam să mergem în Europa, un frate ne-a trimis o scrisoare pe

care el a primit-o de la un frate care nu este la Adevărul Epifaniei. Această scrisoare preciza că, în fiecare caz, datele paralele pe care le-am dat în acel articol pentru anii 1912 și 1914 sunt cu o zi mai scurte față de timpul corect, dacă luna lunară este determinată de luna nouă de la 180° longitudine estică și de ziua începută la ora 18:00 după ce luna se înnoiește în locul acela. Nu am putut găsi timp

înainte de acea călătorie pentru a cerceta din nou subiectul, și programul nostru foarte încărcat de la întoarcerea noastră pe 31 martie, la fel ca cel de dinaintea călătoriei, fiind un șir de rămăneri oarecum scurte la Casa Bibliei și de călătorii lungi de peregrin, ne-a făcut să scăpăm din minte subiectul; pentru că de pe 29 ianuarie 1932 am făcut lucrare de peregrin timp de aproape șapte luni până pe 29 noiembrie 1932 când a venit o scrisoare de la un alt frate care ne amintea de subiectul acela. Autorul scrisorii inițiale împreună cu autorul celei de-a doua scrisori au căutat să-și folosească criticile pentru a dovedi cu siguranță că noi nu suntem demni de încredere. Cel care a scris ultima scrisoare a exprimat aceeași dificultate în privința metodei noastre de a ajunge la datele acelea, dar a spus că paralelele sunt prea izbitoare pentru a fi greșite și ne-a cerut să armonizăm problema. Chiar dacă ne grăbim din nou cu pregătirea pentru o altă călătorie lungă de peregrin, cea de-a doua scrisoare ne-a economisit mult timp prin faptul că indică orele de la Greenwich, unde începe longitudinea estică și cea vestică, pentru luna nouă a lunii a zecea a anului 1912 și pentru luna nouă a celei de-a patra, a celei de-a cincea și a celei de-a șaptea luni a anului 1914; și aceste informații ne-au demonstrat că noi am greșit cu o zi întreagă în scădere în fiecare caz prin faptul că am început lunile lunare la prima oră 18:00 după ce s-a înnoit luna la 180° longitudine estică.

Știind că noi nu am „îndreptat” datările pentru a face ca paralelele să iasă bine, căci aceasta ar fi însemnat să mânuim înșelător Cuvântul lui Dumnezeu, ceea ce noi nu facem niciodată, ne-am întrebat cum am ajuns să greșim din punctul de vedere al calculării la 180° longitudine estică? Am venit la Domnul în rugăciune cu această problemă și am luat-o să o studiem, și în scurt timp am găsit că am făcut o greșală firească: Știind că după ora noastră luna se înnoiește la 180° longitudine estică cu douăsprezece ore înainte de a se înnoi la Greenwich, în loc să calculăm 12 ore înainte față de ora de la Greenwich, așa cum ar fi trebuit să facem, noi am calculat 12 ore după ora noastră [adică ora locală la Filadelfia, n.e.] înainte de ora de la Greenwich, ceea ce desigur a făcut să fie cu o zi întreagă de 24 de ore în urmă față de ora de la 180° longitudine estică. Prezentăm aici un tabel cu lunile de la Greenwich despre care vorbim:

A zecea lună a anului 1912	8 decembrie, ora 17:07
A patra lună a anului 1914	23 iunie, ora 15:33
A cincea lună a anului 1914	23 iulie, ora 2:38
A șaptea lună a anului 1914	19 septembrie, ora 21:33

LUNA NOUĂ DE LA IERUSALIM ARE CONTROLUL

Aceste datări, care au mers cu 12 ore înainte pentru a ajunge la aceste luni noi de la 180°, și au început luna lunară cu următoarea oră 18:00, în fiecare caz au făcut ca datările noastre pentru paralele să fie mai scurte cu o zi. Imediat am ajuns la concluzia că o astfel

de armonie în paralele trebuie să fie corectă, dar că metoda de datare a lunilor lunare de la 180° longitudine estică trebuie să fie incorectă. Pe măsură ce examinam cifrele, am văzut că Greenwich nu putea fi locul care să dea ora lunii noi pentru lunile lunare și totuși toate paralelele să rezulte corect. Pe măsură ce am continuat să ne rugăm și să studiem, ne-a fulgerat mintea gândul acesta: Întrucât prima parte a paralelei celor 2520 de ani a fost determinată de luna care se înnoiește la Ierusalim, de ce nu ar trebui ca și a doua parte a paralelei celor 2520 de ani să fie determinată de luna care se înnoiește la Ierusalim, deoarece este necesar ca luna să se înnoiască în același loc pentru ambele părți ale paralelei, dacă vrem să oferim diferențele exacte de timp dintre ele pentru evenimentele lor paralele? Pe longitudine, Ierusalimul se află la 35° 13' 30" est de Greenwich, iar acest lucru face ca ora la Ierusalim să fie cu 2 ore, 20 de minute și 54 de secunde înainte față de ora de la Greenwich, ceea ce înseamnă că luna se înnoiește la Ierusalim cu atâta timp înainte de a se înnoi la Greenwich; pentru că trebuie să ne dăm ceasurile înainte cu patru minute pentru fiecare grad cu care mergem spre est, sau cu o oră pentru fiecare 15°. Dar totuși am aflat că, dacă așteptăm până la următoarea oră 18:00 după ce se înnoiește luna la Ierusalim, datele acestea nu ar ieși corect. Apoi ne-a venit în minte întrebarea: Pe ce autoritate se sprijină ideea că trebuie să așteptăm până la următoarea oră 18:00 după ce se înnoiește luna pentru a începe luna lunară? La întrebarea aceasta răspunsul este Talmudul, care este aproape tot așa de nedemn de încredere ca și mitologiile păgâne. Cuvântul lui Dumnezeu nicăieri nu spune așa. În mod repetat Biblia socoate ca zile întregi prima zi și ultima zi dintr-o serie de zile, indiferent că sunt sau nu fracțiuni de zile (a se compara Matei 12:40; 27:63; Marcu 8:31 cu Matei 16:21; 17:23; 20:19; Luca 9:22; 18:33; 24:7, 21, 46; 1 Corinteni 15:4). Acest lucru este de asemenea dovedit de armonia dintre metoda romană care socoate doar 6 zile întregi în Matei 17:1 și Marcu 9:2 și metoda ebraică care adaugă părțile fracționare ale primei zile și ultimei zile ale seriei, făcând să fie „cam opt zile” în Luca 9:28. Acest lucru dovedește că Talmudul este contrar Bibliei pe acest subiect. Zilele în care începe primăvara, vara, toamna și iarna, adică zilele în care soarele intră în constelațiile corespunzătoare, în toată lumea sunt socotite ca primele zile ale acestor anotimpuri, fără a aștepta prima zi întreagă care urmează după aceea pentru a începe anotimpul corespunzător. Din nou, prima zi a fiecăreia dintre celelalte trei sferturi ale fazelor lunii nu începe cu următoarele 24 de ore de la ora 18:00 după ce începe fiecare dintre ele, ci exact atunci când începe fiecare dintre ele. De ce nu ar trebui să fie adevărat acest lucru și despre prima zi de un sfert a lunii și astfel acea zi să fie prima zi a lunii lunare?

Noi nu vedem niciun motiv pentru care nu ar trebui să fie așa. Aplicând această regulă la luna lunară, ziua în care luna se înnoiește trebuie să fie socotită drept prima zi a lunii lunare, fără a ține seama dacă este o fracțiune de zi. Această regulă ne cere ca ziua care începe odată cu ora 18:00 după înnoirea lunii să o socotim drept ziua a doua a lunii lunare. Dacă socotim în așa fel prima zi și a doua zi a lunii lunare, atunci datele paralele ale celor 2520 de ani menționate în PT 1921, 105, 106, ies exact până la zi dacă luna lunară este determinată de luna nouă de la Ierusalim. Prin urmare, din paralelele celor 2520 și ale celor 1845 de ani, datările celor 1845 de ani fiind în timpul asediului Ierusalimului în anul 70 e.n. și în timpul mersului germanilor împotriva rușilor în anul 1915, știm că Dumnezeu sokoate ziua în care luna se înnoiește la Ierusalim ca fiind prima zi a lunii lunare, fără a ține seama de cât de lungă sau scurtă este fracțiunea acelei zile după înnoirea lunii. Prin cele două paralele menționate mai sus Biblia ne aduce la cunoștință ceea ce Dumnezeu sokoate drept prima zi a lunii lunare. Tot așa a socotit-o și Fratele Russell în Reprintul 4756, col. 2, par. 5. „Anul acesta luna nouă a echinocțiului de primăvară apare pe 30 martie, făcând-o *prima zi* a primei luni.”

Calendarul evreiesc modern cade la pământ la fiecare dintre datele paralele de mai sus; de aceea știm că Dumnezeu nu aprobă calendarul acesta. Așadar noi îl respingem acum ca și în trecut. Datele calendarului evreiesc pentru începutul lunilor anilor despre care am vorbit sunt:

A zecea lună a anului 1912	9 decembrie, ora 18:00
A patra lună a anului 1914	23 iunie, ora 18:00
A cincea lună a anului 1914	23 iulie, ora 18:00
A șaptea lună a anului 1914	20 septembrie, ora 18:00

Dacă comparăm tabelul acesta cu cel dat mai sus pentru Greenwich, ținem seama de cele 2 ore, 20 de minute și 54 de secunde care trebuie socotite înainte pentru ora Ierusalimului și folosim metoda prezentată mai sus, atunci paralelele ies exact; în timp ce în fiecare caz calendarul evreiesc cade la pământ. Acesta este modul în care Dumnezeu ne spune să nu folosim calendarul evreiesc, ci să folosim ora Ierusalimului pentru luna nouă ca să stabilim prima zi a lunii lunare. Se poate ridica întrebarea: De ce Dumnezeu încă continuă să folosească luna nouă a Ierusalimului ca pe cea care determină prima zi a lunii lunare pentru întreaga lume? Noi credem că El o face cel puțin din trei motive: (1) ca să păstreze datările exacte pentru a face legătura dintre faptele Sale din vremurile biblice și din vremurile ulterioare – trecut și prezent; (2) pentru a face legătura la timpul exact dintre procedeele Sale din Veacul Evanghelic și cele din Veacul Milenar – prezent și viitor; și (3) din motivul următor: în Mileniu Ierusalimul va fi capitala lumii; și deci în mod logic trebuie să dea lumii ora sa ca bază

pentru orele ei diferite. Îi mulțumim lui Dumnezeu și îl laudăm pentru această părticică a Adevărului care merge înainte corectând greșelile.

Dar, iubitorilor, Dumnezeu nu este un Dătător zgârcit. (Iacov 1:5.) Atunci când dă, El dă cu generozitate; și în acest dar al Adevărului El ne-a dat mai mult Adevăr decât este indicat mai sus. În cele din urmă El ne-a dat modalitatea corectă de a afla data Comemorării. Pastorul nostru a avut mare dificultate cu această problemă și, în măsura în care putem desluși din metodele sale diferite, uneori el a folosit ziua cu lună plină, uneori a folosit calendarul evreiesc, uneori a folosit metoda pe care am susținut-o până acum (180° longitudine estică), uneori a folosit Ora Estică Standard a SUA, iar alteori, ignorând pe toate acestea patru, el a folosit nu știm exact ce metodă. În 1905, fiind nedumerit de metodele acestea diferite, el chiar a susținut ca data de 14 Nisan să fie lăsată cu totul la o parte și în schimb să fie luată data bisericii nominale – seara din Vinerea Mare. Și în timpul Epifaniei, felurile grupuri ale poporului Domnului au folosit toate aceste cinci modalități și l-au citat pe el pentru aprobare. Indicându-ne începutul adevărat al lunii lunare după cum îl are El în vedere, Dumnezeu arată că nici unul dintre noi nu a fost pe calea cea dreaptă; și El de asemenea ne arată Adevăr adițional. Sinceritatea pe care o avem față de Domnul și de Biserică ne cere să ne recunoaștem partea la această greșală, pe care o regretăm profund, dar care nu ar fi putut fi corectată înainte de a veni timpul convenit pentru a fi deschis Adevărul, deși greșala menționată mai sus ne-a convins că Dumnezeu a socotit acum de la 180° longitudine estică. Conform celor constatate mai sus, va trebui să corectăm data Comemorării pe care am anunțat-o pentru anul acesta [1933, n.e.]. Anul acesta ea cade vineri seara, pe 7 aprilie. Această experiență este încă o dovadă că preoții care sunt purtători de cuvânt ai Domnului nu sunt infailibili; dar că atunci când Adevărul este convenit, iertându-le cu grație erorile din trecut, Domnul îi folosește cu drag pentru a-l anunța. Cum ar putea El să-i folosească în continuare ca purtători de cuvânt dacă ei nu s-ar umili cu bucurie recunoscându-și neajunsurile și nu ar fi bucuroși să anunțe lumina care crește? Refuzul de a face acest lucru ar face imposibil ca Domnul să-i folosească pentru a da Adevărul care înaintează contrar prezentărilor lor eronate de odinioară. Noi îi mulțumim lui Dumnezeu că, fiind o parte a mamei unei fiice, am fost curății încă de un element al erorii și suntem sfințiți încă de un element al Adevărului care merge înainte. Fie ca aceeași binecuvântare să fie privilegiul întregului Israel al lui Dumnezeu în timp ce slujește Adevărului. În această experiență se află mai multe lecții pentru noi toți: Să nu ne așteptăm și nici să nu le cerem preoților care sunt purtători de cuvânt să fie fără erori; ci să ne bucurăm cu ei că se curăță continuu de ele (Leviticul 12),

și să nu-i respingem atunci când eroarea este făcută de cunoscut, ci să ne alăturăm lor curățându-ne de aceasta. Și să ne amintim cu toții că asemenea curățiri și asemenea înaintări în Adevăr vor continua până când Adevărul va fi curățit în întregime până în anul 1954. Acest fapt ne va ajuta să nu ne poticnim cu cei care se poticnesc atunci când au loc asemenea curățiri.

Datele pe care noi le-am găsit în Piramidă pentru anii 1846, 1914, 1917 și 1920 sunt corecte și nu aparțin celor de mai sus, întrucât sunt întemeiate pe timpul solar nu pe cel lunar, și de fapt pe ora Statelor Unite de Est, acolo unde s-au împlinit și trebuie să fie măsurate toate evenimentele în cauză.

PT №171, 1933, 23-25

UNELE PARALELE IZBITOARE

ÎN MANUALUL Berean al Bibliei, Partea a IV-a, pag. 15 (chiar înainte de Concordanță), întemeiate pe faptul că Timpurile Neamurilor au început odată cu detronarea lui Zedechia în anul 606 î.e.n., sunt date mai multe paralele în paralelele celor 2520 de ani. Aceste paralele sunt deosebit de interesante tocmai acum, având în vedere faptul că Vestitorul respinge anul 606 î.e.n. ca pe anul detronării lui Zedechia, și desigur că acestea se află în opoziție izbitoare față de ciudățeniile cronologice ale Vestitorului. Noi sugerăm ca frații dragi să recitească aceste paralele. Dorim să mai adăugăm câteva pe care le-am observat în timpul lunii ianuarie 1915, și care au legătură cu sfârșitul Timpurilor Neamurilor, ca o confirmare foarte bună a faptului că anumite evenimente care au început odată cu asedierea Ierusalimului de către Nebucadnețar în ziua a zecea a lunii a zecea a celui de-al nouălea an al lui Zedechia își găsesc paralelele de exact 2520 de ani până la zi în anul 1912 și în anul 1914. Pentru a înțelege aceste paralele, să ne amintim că în tip Nebucadnețar îl reprezintă pe Satan, dumnezeul acestei lumi rele; că Ierusalimul reprezintă Creștinătatea; și că Zedechia reprezintă puterile civile ale Creștinătății. Satan a cauzat împrejurările care au dus la Războiul Mondial într-o încercare deliberată de a-i abate pe radicali de la scopul lor de a-i schimba ordinea sa de lucruri; și în această uneltire el a folosit în mod special Puterile Centrale pentru a-și înainta scopurile, fără îndoială raționând că ar fi mai bine să aibă o împărăție slăbită care să aibă spiritul său decât una puternică care să aibă un alt spirit.

Ne vom aminti că în tip Nebucadnețar a asediat Ierusalimul în a zecea zi a lunii a zecea în anul al nouălea al domniei lui Zedechia (Ieremia 52:4). În a noua zi a lunii a patra în anul al unsprezecelea al lui Zedechia zidurile cetății au fost dărâmate, oamenii de război au fugit (Ieremia 52:6, 7), au fost urmăriți și mai târziu au fost împrăștiați de către babilonieni. În a șaptea zi a lunii a cincea Nebuzaradan, generalul lui Nebucadnețar, s-a întors în cetate (2 Împărați 25:8), și în a zecea zi el a intrat și a început să distrugă cetatea și templul (Ieremia 52:12-14). În a douăzeci și treia zi a acestei luni (Ieremia 52:15, 26, 27, 30; a se vedea traducerea revizuită a versetului 30 în PT 1921, 88, par. 2, aproape de mijlocul coloanei a doua*) el a dus captivii, după ce a lăsat în țară pe unii israeliți sub conducerea lui Ghedalia (Ieremia 52:16). Asasinarea lui Ghedalia în prima zi a lunii a șaptea a dus la scoaterea oamenilor din casele lor (Ieremia 41:1-18) în a doua zi a acestei luni (Ieremia 41:1-4), adică i-a făcut să înceteze să mai fie locuitori ai țării; după care ei au plecat în Egipt. Întrucât detronarea lui Zedechia și pustiirea țării s-au petrecut în același timp (PT 1921, 92, par. 1), ambele evenimente au avut loc în a doua zi a lunii a șaptea, Zedechia fiind detronat la Ribla (Ieremia 52:9, 10, 27), unde probabil a ajuns după o călătorie liniștită de cinci săptămâni de la Ierusalim, de unde a plecat în a douăzeci și treia zi a lunii a cincea (Ieremia 52:30), sosirea la Ribla având loc probabil în prima zi a lunii a șaptea, ziua morții lui Ghedalia (Ieremia 41:1, 4). Din două motive înțelegem că expresia „în a doua zi” (Ieremia 41:1, 4) înseamnă

* PT 1921, 88, par. 2: În Ieremia 52:29 un scrib neglijent a scris cuvântul ebraic pentru zece după cuvântul ebraic pentru opt, făcând ca versetul să spună anul al optsprezecelea în loc de anul al optulea al lui Nebucadnețar. (...) Nebuzaradan s-a întors la Ierusalim după ce i-a urmărit pe fugari (2 Împărați 25:4-6, 8) în a șaptea zi a lunii a cincea (2 Împărați 25:8); în ziua a zecea a acestei luni el a intrat și atunci a început să distrugă cetatea și templul (Ieremia 52:12; 2 Împărați 25:9, 10), iar în a douăzeci și treia zi a acestei luni a dus pe captivi din Ierusalim (Ieremia 52:30). Editorii Vestitorului, care folosesc acest verset pentru a infirma vederea Pastorului nostru cu privire la semnificația și timpul pustiirii țării, obiectează că ultimul verset spune că aceasta s-a făcut în al douăzeci și treilea an al lui Nebucadnețar. Răspunsul nostru este după cum urmează: Atât relatarea din 2 Împărați 25:5-12, 18-21, 22, 25, cât și din Ieremia 52:12, 15, 16, 24-27 arată că aceasta s-a făcut în al nouăsprezecelea an al lui Nebucadnețar. Prin urmare, înțelegem că din textul ebraic s-au pierdut următoarele cuvinte după cuvintele traduse „în anul”, cu a cărui cuvinte corespunzătoare începe versetul în ebraică: „al nouăsprezecelea și în ziua” etc. Cu alte cuvinte, versetul ar trebui să fie redat după cum urmează: „în anul al nouăsprezecelea în ziua a douăzeci și treia” [a lunii a cincea], adică la două săptămâni după ce a început să distrugă cetatea, Nebuzaradan s-a retras împreună cu captivii, lăsând în țară câțiva oameni și un guvernator, care a fost ucis în luna a șaptea, după care toți cei care rămăseseră au fugit în Egipt lăsând țara „pustiită” și „fără locuitori” (Ieremia 26:9; 52:16; 2 Împărați 25:22-26). – Nota Editorilor.

a doua zi a lunii a șaptea, precum și a doua zi de după asasinarea lui Ghedalia: (1) Întrucât detronarea lui Zedechia și pustiirea țării sunt concomitente, și întrucât aceste două evenimente au fost cele mai importante din întreaga serie de evenimente cu care a fost însoțită cea de-a treia scoatere din teacă a sabiei lui Nebucadnețar, ar trebui să găsim data lor precizată în Biblie, iar acest pasaj, dacă este înțeles așa cum este dat mai sus, este singurul loc în care este precizată data lor. (2) Paralela acestor două evenimente a avut loc pe 21 septembrie 1914, exact cu 2520 de ani înainte. Aceasta dovedește că noi înțelegem corect datările din Ieremia 41:1, 4. La sfârșitul acestui Veac toate aceste evenimente își găsesc paralelele la exact 2520 de ani până la zi, după calculele lunare. Aceste calcule lunare însă, nu sunt întemeiate pe calendarul evreiesc actual care este incorect; ci pe lunile care încep cu ziua în care luna se înnoiește la Ierusalim. Informațiile noastre pentru aceste luni noi pentru anii 1912 și 1914 le-am luat din Almanahul lui Whitaker, o autoritate britanică standard. Ierusalimul se află la 35° 13' 30" longitudine estică; și prin urmare, ora sa este cu 2 ore, 20 de minute și 54 de secunde înainte față de ora de la Greenwich.

Care a fost data și evenimentul la exact 2520 de ani după a zecea zi a lunii a zecea din al nouălea an al lui Zedechia? Data a fost în anul 1912 de pe 17 decembrie la ora 18:00 până pe 18 decembrie la ora 18:00; pentru că pe 8 decembrie 1912 la ora 19:28 s-a înnoit luna la Ierusalim pentru luna a noua. Evenimentul a avut legătură cu prima întrunire a Conferinței Ambasadoriale a celor șase mari Puteri Europene, care a fost convocată de aceste Puteri pentru a rezolva situația de război din Balcani. Această Conferință s-a întrunit pentru prima dată pe 17 decembrie 1912 la Londra, la Ministerul de Externe Britanic; și în acea seară, scopul lacom al Austriei (pe care diplomații Antantei l-au numit „politica porcină a Austriei”) anunțat atunci de ambasadorul ei, pentru ca spre propria ei mărire să facă șah-mat față de aspirațiile Serbiei pentru un port maritim în Marea Adriatică, a pus bazele Războiului Mondial, cu care a început răsturnarea Creștinătății, exact cum cu 2520 de ani înainte până la zi, asediul Ierusalimului de către Nebucadnețar a pus bazele răsturnării Ierusalimului. „Politica porcină” a Austriei a stârnit astfel de resentimente în Serbia care au dus în cele din urmă la asasinarea Arhiducelui de Austria, cauza directă a Războiului Mondial. Așadar, prin poziția Austriei, pe care au susținut-o Germania și Italia, Satan în calitate de Nebucadnețar cel antitipic, a început să asedieze Creștinătatea la exact 2520 de ani până la zi după ce tipul său a început să asedieze Ierusalimul, tipul Creștinătății.

Următorul eveniment care ne atrage atenția este spargerea zidurilor Ierusalimului în a noua zi a lunii a patra în al unsprezecelea an al lui Zedechia. Ce dată și ce eveniment corespund acestora? Data a fost de pe 1 iulie la ora 18:00 până pe 2 iulie la ora 18:00 în anul

1914; pentru că pe 23 iunie la ora 17:54 s-a înnoit luna la Ierusalim pentru luna a patra. Evenimentul este următorul, care a avut loc în legătură cu funeraliile Arhiducelui: Potrivit documentelor pe care Alianții le-au obținut după război din Arhivele Germane, cu ajutorul revoluționarilor germani, Statul Major General al Germaniei și cel al Austriei s-au întrunit în noaptea de 1 iulie și în timpul zilei de 2 iulie 1914, la care s-a hotărât că vremea potrivită venise pentru Marele Război, „Ziua”, de care atât de mult s-au temut și totodată au așteptat-o oamenii de stat europeni; și aceste State Majore Generale atunci și acolo au decis să-l pornească forțat. Aceasta a fost o spargere a zidurilor aranjamentelor și puterilor Creștinătății, reprezentate în tribunalul de la Haga, pentru apărarea păcii și bunăstării acesteia, întocmai cum evenimentul paralel a avut loc cu exact 2520 de ani înainte până la zi, atunci când aranjamentele și puterile pentru apărarea păcii și bunăstării Ierusalimului – zidurile lui – au fost sparte. Și așa cum drept urmare a spărturii în ziduri armata israelită a fugit și a fost împrăștiată, tot așa și apărătorii bunăstării și păcii Creștinătății, marile Puteri, au fugit dinaintea îngerilor dezlegați ai lui Satan, care au adus la îndeplinire decizia Statului Major General al Germaniei și a celui al Austriei. (Apocalipsa 7:1, 2.) Acești apărători au fost împrăștiați în ce privește consiliile și eforturile lor; iar conducătorii ambelor părți au fost capturați de Satan în diferite moduri, întocmai cum în tip conducătorii israeliților au fost prinși de Nebucadnețar.

Următorul eveniment care ne atrage atenția este întoarcerea lui Nebuzaradan la Ierusalim în ziua a șaptea a lunii a cincea în al unsprezecelea an al lui Zedechia. Care a fost data și evenimentul corespunzător acestora? Data a fost de pe 28 iulie la ora 18:00 până pe 29 iulie la ora 18:00 în anul 1914; pentru că pe 23 iulie la ora 4:59 s-a înnoit luna la Ierusalim pentru luna a cincea. Ce eveniment a avut loc în perioada aceea? Pe 28 iulie 1914 la ora 20:30 Austria a declarat război Serbiei. Oamenii de stat europeni împrăștiați – împărțiți în ceea ce privește planurile și metodele lor – au căutat să îndepărteze războiul cu care amenința ultimatumul Austriei către Serbia, dar nu au reușit. Declarația de război care avea să fie precursorul nimicirii Creștinătății, începută de declarația de război a Germaniei împotriva Rusiei, a avut loc exact la timp până la zi, la 2520 de ani după ce a avut loc tipul său. Prin conduita Austriei au triumfat îngerii căzuți, care au venit împotriva Creștinătății, întocmai cum Nebuzaradan a triumfat venind împotriva Ierusalimului, cu exact 2520 de ani înainte.

O PARALELĂ FOARTE IMPRESIONANTĂ

Acum ne atrage atenția una dintre toate datele și evenimentele cele mai triste din toată această paralelă – cea care a avut loc în a zecea zi a lunii a cincea. În tip babilonienii au început să distrugă cetatea și templul la acea dată, exact data la care în anul 70 e.n., printr-o

coincidență deosebită, romanii, de asemenea, au distrus templul de la Ierusalim. Exact 2520 de ani până la zi după ce babilonienii au început să distrugă cetatea și templul au fost de pe 31 iulie la ora 18:00 până pe 1 august la ora 18:00 în anul 1914. În ziua aceasta kaizerul, acționând sub control satanic, a declarat război Rusiei, și astfel a transformat războiul local dintre Austria și Serbia în Războiul Mondial, cu care a început distrugerea Ierusalimului antitipic, Creștinătății. Începutul distrugerii templului corespunde cu începutul distrugerii Bisericii Nominale, care, asemenea puterii civile, a fost slăbită de Războiul Mondial în număr, prestigiu și influență.

Următorul eveniment dat în acest tip (Ieremia 52:15, 26, 27, 30) a fost ducerea captivilor în a douăzeci și trei zi a lunii a cincea, la doar două săptămâni după ce a început arderea cetății și a templului. Ce dată și eveniment corespund acestora? Data care a venit exact peste 2520 de ani de la această dată a fost de pe 13 august la ora 18:00 până pe 14 august la ora 18:00 în anul 1914. Ce eveniment a avut loc pe această dată care să corespundă cu ducerea israeliților în captivitate? Răspundem: decizia finală a țarului de a reuni cele trei părți despărțite ale Poloniei și de a-i acorda autonomia a fost în ziua aceea adusă în scris și semnată, iar în ziua următoare a fost declarată solemn întregii națiuni poloneze. Factorii următori vor clarifica acest lucru. Creștinătatea a preferat întotdeauna autocrația în imperiul său, și a cedat democrației și autodeterminării numai sub constrângere. Rusia a avut cel mai autocratic guvern din Creștinătate, și pentru ea, a fi obligată de împrejurări să acorde autonomie oricărei părți din imperiul ei, însemna să fie pusă la grea strânsoare – captivitate simbolică. Și de atunci înainte ambele părți ofereau continuu supușilor lor libertate mai multă pentru a avea sprijinul lor. Astfel Creștinătatea mai mult sau mai puțin autocratică intra în strânsoare din ce în ce mai mult – în captivitate simbolică. Să ne amintim aici că toate evenimentele acestea în perioadele paralele reprezintă începuturile antitipurilor nu completarea lor.

Penultima dată pe care o examinăm aici este prima zi a lunii a șaptea a anului al unsprezecelea al lui Zedechia. Evenimentele care au avut loc în prima zi a lunii a șaptea au fost sosirea lui Zedechia la Ribla și omorârea lui Ghedalia la Mițpa. Care a fost data cu exact 2520 de ani mai târziu care corespunde cu prima zi a lunii a șaptea? Ea a fost de pe 19 septembrie la ora 18:00 până pe 20 septembrie la ora 18:00 în anul 1914; pentru că luna s-a înnoit la Ierusalim pentru luna a șaptea pe 19 septembrie la ora 23:54. Acea dată era a opta zi de luptă a bătăliei de pe Aisne. Pe parcursul acestor opt zile Aliații de pe frontul vestic au atacat germanii fortificați cu cea mai mare disperare și cu pierderi imense. La sfârșitul atacului de opt zile aproape că nu mai trăgeau nădejde să-i scoată pe germani din poziție, hotărând să încerce doar încă o zi; iar apoi, dacă nu vor reuși, să sape tranșee împotriva acelor

germani. Această decizie a adus Creștinătatea în locul – Ribla antitipică – unde urma să fie făcută judecata finală împotriva concesiunii ei de putere; pentru că odată cu ziua aceea concesiunea ei de putere a expirat; și incidental a ucis partidul (Ghedalia) care a susținut continuarea puterii prin măsurile de război anterioare; deoarece să ne amintim că Creștinătății, a cărei concesiune de putere s-a terminat atunci, i-a fost pornit „procesul de evacuare” prin faptul că a hotărât definitiv în favoarea războiului de tranșee și a intrat în el în ziua următoare.

Și acum data finală: a doua zi a lunii a șaptea a anului al unsprezecelea al lui Zedechia. În ziua aceea Zedechia a fost detronat, fiii, nobilii și ofițerii lui au fost uciși înaintea ochilor lui, iar apoi i s-au scos ochii. Evreii care se aflau în Palestina au fost alungați din locuințele lor – un eveniment introductiv pentru fuga lor în Egipt. Ziua exact peste 2520 de ani a fost de pe 20 septembrie la ora 18:00 până pe 21 septembrie la ora 18:00 în anul 1914. În ziua aceasta, odată ce a eșuat atacul Aliaților în bătălia de pe Aisne, luându-se decizia condiționată pentru războiul de tranșee cu o zi înainte, s-a intrat în el ca singura metodă disponibilă. Această decizie a avut drept rezultat un fel de acțiune care slăbea foarte mult Creștinătatea, luându-i dreptul de a mai conduce sub concesiune divină, aruncând în aer marea reputație a celor mai de seamă ofițeri ai Creștinătății și orbind puterile civile ale Creștinătății față de ceea ce se întâmpla cu ocazia expirării concesiunii ei de putere: începutul evacuării ei. Cu siguranță, războiul de tranșee a fost o procedură de evacuare a cărei rezultat final va fi pustiirea totală a pământului social, întrucât războiul de tranșee a început cu siguranță pustiirea aceea. Prin războiul de tranșee națiunile s-au extenuat una pe alta, fiind slăbite astfel ca pregătire pentru Armagedon, prin care Creștinătatea așa cum este organizată acum va fi „pustiită, fără locuitori”. Dar războiul de tranșee a fost începutul pustiirii antitipice nu completarea ei.

Aici trebuie inserată o remarcă legată oarecum de subiectul nostru. ADEVĂRUL PREZENT susține ideea că pentru a găsi prima zi a lunii lunare trebuie să socotim luna care începe în ziua cu lună nouă la Ierusalim, indiferent dacă aceasta corespunde sau nu cu calendarul evreiesc actual (mai mult sau mai puțin incorect). Urmărind datele paralele de mai sus pentru anii 1912 și 1914 am constatat că niciuna dintre date nu se potrivește cu datele corespunzătoare pe care le dă calendarul evreiesc, ci că toate s-au potrivit exact cu începutul lunilor lunare implicate în ziua în care se înnoiește luna la Ierusalim; de exemplu, conform calendarului evreiesc, 1 august 1914 a fost ziua a noua a lunii a cincea. Prin urmare a fost cu o zi în urmă față de timpul cerut de paralelă (a se vedea Calendarul Evreiesc pentru 100 de ani). Metoda de calcul a ADEVĂRULUI PREZENT indică pe bună dreptate 1 august 1914 pentru ziua a zecea a lunii a cincea, dar Calendarul Evreiesc a fost cu o zi înainte pentru

evenimentele din prima zi și a doua zi a lunii a șaptea a anului al unsprezecelea al lui Zedechia, după cum greșise și în privința celorlalte zile implicate. Faptele acestea dovedesc că Dumnezeu acum ca și în vremurile biblice socoate că luna lunară începe în ziua cu lună nouă la Ierusalim, și Dumnezeu arată că Calendarul Evreiesc actual este mai mult sau mai puțin nedemn de încredere.

Noi cunoaștem paralelele pe care le-am dat mai sus încă din ianuarie 1915. Nu prea ne-am gândit atunci că vor fi folosite pentru a dovedi celor din poporul

Adevărului faptul că Timpurile Neamurilor au început la detronarea lui Zedechia; pentru că atunci nu ne-am imaginat că având la îndemână toate dovezile pentru acea dată frații se vor îndoii de un asemenea gând. Cu toate acestea, faptele din zilele noastre arată cât de ușor se îndepărtează de învățăturile Scripturii diferitele ramuri ale leviților. De aceea, dragi frați, cu atât mai mult să ținem cu tărie la Cuvântul fidel, știind de la cine l-am învățat, de la Domnul prin „Robul Său credincios și înțelept”.

PT №171, 1933, 25-27

ANALIZAREA CELOR SUSȚINUTE DE PBI REFERITOR LA DATA DE PAȘTE

ÎN VESTITORUL celor de la PBI din 1 martie 1926 sunt anumite lucruri care este necesar să fie comentate. La pagina 67 ei fac unele comentarii în privința dificultății stabilirii datei de Paște. După ce atrag atenția la diferite metode care au fost folosite de poporul Adevărului pentru a afla datele de 1 și 14 Nisan, ei fac apel ca tot poporul Adevărului să ia data pe care o dau calendarele moderne evreiești, pentru aceasta susținând motivul că în ultimii săi ani Pastorul nostru a făcut din aceasta regula sa neschimbată. A da un motiv ca acesta pare la suprafață a da dovadă de un spirit demn de laudă și fidel față de Pastorul nostru. Dar atunci când ne amintim faptul că PBI neagă că el a fost „Robul acela”, putem fi siguri că loialitatea față de el și de învățăturile sale nu este motivul pentru care ei au dat această sugestie. Pentru că lipsa lor de loialitate față de el se manifestă nu numai din aceea că au negat verbal și în scris că el este „Robul acela”, ci și din aceea că au negat același lucru prin fapte. Ei au respins statutul său și l-au înlocuit cu unul contradictoriu. Ei au respins cronologia sa și au înlocuit-o cu cea a Bisericii Nominale care se demonstrează a fi falsă. Ei au respins multe dintre interpretările sale cu privire la Apocalipsa, și aproape toate interpretările sale cu privire la Daniel, și le-au înlocuit cu unele eronate pe care le-au plagiat de la scriitorii din Biserica Nominală, susținând de asemenea vederile Bisericii Nominale cu privire la părțile acelor cărți despre care el nu a scris. Ei au mai respins și alte învățături ale sale, cum ar fi Piramida ca întreg și caracterul tipic al ultimelor fapte asociate ale lui Ilie și Elisei, și au exercitat influență contrară organizării complete a Bisericii. Aceste fapte dovedesc că editorii de la PBI nu își pierd somnul din cauza unui zel mistuitor pentru învățăturile Robului acela. Lipsa lor de loialitate față de el și de învățăturile sale i-a făcut să-și piardă dreptul de a atrage atenția la practicile sale reale sau pretinse ca punct de sprijin pentru receptivitatea poporului Adevărului.

Mai mult, motivul pretins de ei, adică că Pastorul nostru în ultimii ani a folosit invariabil calendarul evreiesc modern pentru data de Paște, nu este adevărat.

Paștele din anul 1914 a fost unul din ultimii săi ani; și în anul acela potrivit calendarului evreiesc modern 14 Nisan a început pe 9 aprilie la ora 18:00, dar Pastorul nostru a anunțat acel Paște pentru 10 aprilie la ora 18:00. De fapt, potrivit lui Iosefus, evreii nu folosesc metoda de calcul folosită pe vremea lui Cristos. În anul 360 e.n. ei au adoptat calendarul lunar elaborat de către păgânul grec Meton în secolul al V-lea î.e.n. Așadar, datările lor moderne nu vin la noi cu sprijinul Scripturii; și desigur că noi nu suntem obligați să respectăm obiceiurile lor luate de la păgâni. Fie în primii fie în ultimii săi ani, de fiecare dată când Pastorul nostru a găsit că calculele lor sunt greșite, el a respins data lor. Regula pe care Pastorul nostru ne-a dat-o este aceasta – frații din întreaga lume trebuie să țină Paștele în aceeași zi solară și pe 14 Nisan. Credem că ceea ce urmează este învățătura Bibliei cu privire la această regulă: Ziua în care luna care este cea mai aproape de echinocțiul de primăvară se înnoiește la Ierusalim, este cea care întotdeauna trebuie să fie luată ca prima zi a lunii Nisan, cu ziua de doi Nisan care începe în seara următoare la ora 18:00. Peste douăsprezece zile începe 14 Nisan. Biblia, prin paralelele împlinite ale celor 2520 și ale celor 1845 de ani, dovedește că ziua în care luna se înnoiește la Ierusalim este prima zi a lunii lunare. Acea dată solară în care începe 14 Nisan trebuie anunțată ca data pentru cina de amintire. Paralelele celor 1845 și ale celor 2520 de ani în evenimentele împlinite în cea de-a doua parte a lor, totdeauna s-au împlinit în ziua lunară paralelă bazată pe luna care se înnoiește la Ierusalim și nu pe cea bazată pe 180° longitudine estică așa cum ne gândeam odinioară, și nici pe o dată diferită a calendarului evreiesc modern. A se vedea articolul din acest număr intitulat „O Corectare”. Acest lucru dovedește că la fel ca în vremurile biblice tot așa și acum Dumnezeu consideră că ziua lunară începe la Ierusalim. Potrivit acestor paralele împlinite, regula Sa de acum este aceeași pe care a folosit-o în Israel în vremurile biblice. Pentru detalii vă rugăm să vedeți articolul „O Corectare” din acest număr. Având în vedere aceste fapte, nu putem accepta propunerea celor

de la PBI de a lua data de Paște din calendarul evreiesc modern, care diferă de acela de pe vremea lui Isus.

Anterior, în cinci articole diferite, noi am răspuns la feluritele pretinderi ale celor de la PBI cu privire la data de Paște în aceste coloane. Crezând că ar fi mai convenabil ca cititorii noștri să aibă într-un singur număr toate cele cinci articole publicate anterior în aceste coloane, noi le retipărim acum cu corectări ca pe partea rămasă a acestui articol, și le cerem cititorilor noștri dragi să-și amintească că aceste articole nu au fost scrise anul acesta. Două au fost scrise în 1920, unul în 1921, unul în 1923, și unul, pe care îl cităm primul, în 1924. În mod corespunzător expresia „anul acesta” care apare în ele nu înseamnă anul 1933, ci anul în care a apărut articolul în cauză. Este suficient că am indicat în paranteză anii la care se face referire, așa încât frații să înțeleagă la ce ani se face referire în diferite cazuri.

De ce poporul Adevărului celebrează Comemorarea la date diferite? În parte din cauza anumitor persoane care calculează că luna Nisan începe odată cu prima zi întreagă care urmează după prima lună nouă după echinocțiul de primăvară și caută inconsecvent să combine această regulă cu calendarul evreiesc care deseori începe luna Nisan cu luna nouă *dinaintea* echinocțiului de primăvară. În plus, este parțial din cauza altora care află luna Nisan pe baza lunii noi care este *cea mai aproape* de echinocțiul de primăvară, dar pentru prima zi a lunii Nisan socot prima zi întreagă care urmează după ce luna se înnoiește *la Filadelfia, Pa.*, unde ora locală este aceeași ca și ora standard estică în SUA. Mai departe este din cauza că unii iau seara cu lună plină pentru 14 Nisan. În cele din urmă este în parte din cauza altora care află luna Nisan pe baza lunii noi care este cea mai aproape de echinocțiul de primăvară, dar pentru prima zi a lunii Nisan calculează ziua în care luna se înnoiește *la Ierusalim*, când și de unde Dumnezeu socotește că începe luna lunară. Unii (cu excepția cazului în care calendarul evreiesc dă o dată diferită) au urmat regula dată în nota din F 470 [și 480 jos, n.e.], adică află începutul lunii Nisan pe baza primei luni noi de *după* echinocțiul de primăvară. Având în vedere faptul că atât înainte cât și după ce a fost publicat Vol. 6, Pastorul nostru a anunțat datele Comemorării pe baza lunilor care s-au înnoit *înainte* de echinocțiul de primăvară. Mai departe având în vedere faptul că practica sa era în armonie cu regula că luna Nisan începe odată cu luna nouă care este *cea mai aproape* de echinocțiul de primăvară, nu are nicio importanță dacă o astfel de lună era înainte sau după echinocțiul de primăvară. Și în cele din urmă având în vedere faptul că, de la publicarea Volumului 6 (Z '07, 88, par. 3; Z '15, 70, par. 1 [VDM Vol. 10, Nr. 1, pag. 664-665, n.e.]) el a dat de două ori regula că luna Nisan începe odată cu luna nouă care este *cea mai aproape* de echinocțiul de primăvară, noi considerăm că există o greșeală de tipar neobservată pe rândul doi al

notei din F 470, unde cuvântul „*după*” apare incidental în loc de cuvintele „*cea mai aproape*”. Este sigur că pe vremea lui Cristos luna Nisan se afla pe baza lunii noi care era cea mai aproape de echinocțiul de primăvară. Pentru că Iosefus (în *Antichități*, Cartea III, Cap. 10, Sec. 5) afirmă clar că Paștele trebuia ținut în timp ce soarele era în constelația Berbec, la care atunci ajungea la echinocțiul de primăvară, și unde rămânea timp de 30 de zile, adică până pe 20 aprilie. Prin urmare, dacă regula lor de atunci ar fi fost aceea că luna Nisan trebuie să fie aflată pe baza lunii noi care este *după* echinocțiul de primăvară, de nenumărate ori ei nu ar fi celebrat Paștele decât după ce soarele ar fi ieșit din constelația Berbec. În armonie cu regula pe care o dă Iosefus, este faptul că cele dintâi dintre primele roade din Palestina se coceau în zilele lui Cristos cu câteva săptămâni înainte de echinocțiul de primăvară (deși acum se pârguiesc cu câteva săptămâni mai târziu decât în zilele lui Cristos, chiar și acum se pârguiesc acolo înainte de echinocțiul de primăvară) și, prin urmare, aveau să fie coapte pentru 16 Nisan (Leviticul 23:9-15) care se afla pe baza lunii noi care era înainte de echinocțiul de primăvară, dacă era cea mai aproape de el.

CALENDARUL EVREIESC MODERN NU ESTE DEMN DE ÎNCREDERE

Având în vedere inexactitatea datelor legate de Paște în calendarele evreiești, și în armonie cu procedeul nostru de anul trecut [1919], noi i-am scris profesorului Doolittle de la Universitatea din Pennsylvania, o autoritate recunoscută în astronomie, cerându-i prietenos să ne ofere, după Ora Medie de la Greenwich, data, ora, minuta și secunda când se înnoiește anul acesta [1920] luna care este cea mai aproape de echinocțiul de primăvară. Avem plăcerea să prezentăm cititorilor noștri, care suntem siguri că îi apreciază amabilitatea, acea parte a scrisorii sale care dă răspuns la întrebarea noastră:

„Dragul meu Profesor Johnson: În 1920 soarele traversează ecuatorul pe 20 martie la ora 21, 59 de minute, 0 secunde. Este foarte ușor să spunem care este luna nouă care este cea mai aproape de această dată; deoarece se întâmplă ca luna să fie nouă în aceeași zi. Timpul exact este pe 20 martie, la ora 10, 55 de minute, 48 de secunde. Astfel luna va fi nouă exact cu 11 ore, 3 minute și 12 secunde înainte de echinocțiul de primăvară. Îmi face o deosebită plăcere să vă trimit această mică informație. (...)

Cu toate cele mai bune urări pentru dumneavoastră, rămân

Foarte sincer al dumneavoastră, [semnat] ERIC DOOLITTLE.”

Din motivele date mai jos, faptele pe care ni le oferă profesorul Doolittle dovedesc că luna care este cea mai aproape de echinocțiul de primăvară anul acesta [1920] se înnoiește pe 20 martie la ora 13:00, 16 minute și 42 de secunde după ora locală la Ierusalim, unde ora este cu 2 ore, 20 de minute și 54 de secunde înainte față

de ora de la Greenwich, deoarece este la 35° 13' și 30" la est de Greenwich; și că acest lucru ar face ca 1 Nisan să înceapă pe 19 martie la ora 18:00 și 2 Nisan pe 20 martie la ora 18:00, iar ziua de 14 Nisan să înceapă pe 1 aprilie la ora 18:00 la Ierusalim. Calendarul evreiesc dă anul acesta [1920] data de 14 Nisan pe 1 aprilie la ora 18:00, ceea ce este corect, dar contrazice regula celor de la PBI de a începe luna Nisan cu luna nouă de după echinocliul de primăvară.

Unii susțin că pentru 14 Nisan trebuie luată seara care introduce ziua în care luna se umple. Aceasta desigur este o greșeală; pentru că 14 Nisan nu poate fi în mod normal la lună plină. Acest lucru se poate vedea ușor din mai multe fapte. (1) O lună lunară începe în ziua în care luna se înnoiește, iar a doua zi a acestei luni începe cu prima perioadă completă de 24 de ore, care începe la ora 18:00 după ce se înnoiește luna; în timp ce a 14-a zi a lunii lunare este cu peste 13 zile și o fracțiune după ce se înnoiește luna. (2) Dacă nu există aberații în faptul că luna și se înnoiește și se umple în aceeași lună, așa cum adesea nu există, ar fi 14 zile și trei sferturi între aceste două evenimente; pentru că luna lunară este în medie de aproximativ 29,5 zile. Într-un astfel de caz luna nu s-ar putea umple înainte de 15 Nisan, pentru că 13 zile întregi plus o fracțiune din altă zi s-ar termina cu sfârșitul zilei de 14 Nisan, iar 14 zile și trei sferturi, timpul pentru ca luna normală să se umple, nu s-ar putea termina înainte de după-amiaza zilei de 15 Nisan – adică cu peste 18 ore după sfârșitul zilei de 14 Nisan. Desigur, aberațiile lunii ne-ar putea da 14 Nisan în seara cu lună plină, ca în două cazuri ale Pastorului nostru. Aceste considerente vor arăta cât de eronat este să fixăm 14 Nisan ca să fie o zi cu lună plină, așa cum au încercat să facă anul trecut Editorii de la „Vestitorul” [Zorile și Vestitorul Prezenței lui Cristos, n.e.]. Exceptând trei cazuri, Pastorul nostru întotdeauna a anunțat că data Comemorării va cădea înainte de lună plină.

Anul trecut [1919] evreii au fixat corect data de 13 aprilie la ora 18:00 pentru începutul zilei de 14 Nisan, pentru că pe 31 martie la ora 21:05 luna s-a înnoit la Greenwich, de unde practic toată lumea începe să calculeze longitudinea estică și cea vestică, iar la Ierusalim pe 31 martie la ora 23:26; și, prin urmare, 1 Nisan s-a terminat pe 1 aprilie la ora 18:00, iar 14 Nisan a început pe 13 aprilie la ora 18:00. Motivul pentru acest lucru este evident: În timp ce luna se înnoiește peste tot absolut în același moment, ea se înnoiește după orele din diferite locuri cu o oră mai devreme pentru fiecare 15 grade în direcție estică și cu o oră mai târziu pentru fiecare 15 grade în direcție vestică. De aceea oamenii care călătoresc spre est trebuie să-și dea ceasurile înainte cu o oră la fiecare 15 grade, pe când cei care călătoresc spre vest trebuie să-și dea ceasurile în urmă cu o oră la fiecare 15 grade.

Este foarte de dorit ca toți frații din toată lumea să celebreze Comemorarea la aceeași dată solară și la data

adevărată de 14 Nisan. Având în vedere diferențele locale pentru ora lunii noi menționate mai sus, cum se poate face aceasta? Trebuie să începem luna lunară cu ziua în care luna se înnoiește la Ierusalim, după cum paralelele celor 2520 și ale celor 1845 de ani dovedesc că Dumnezeu o începe, și să socotim că prima zi a lunii se termină la prima oră 18:00 îndată după aceea, și să nu ținem seama de toate celelalte metode care au predominat printre noi. Și de asemenea, lucrul acesta este ușor de aflat. Tot ce trebuie să facem este să consultăm un Almanah demn de încredere sau un astronom competent pentru a vedea la ce dată, oră, minută și secundă se înnoiește luna care este cea mai aproape de echinocliul de primăvară după ora medie de la Greenwich, unde încep să fie numărate orele de la ora exactă medie la Greenwich, și apoi doar să calculăm 2 ore, 20 de minute și 54 de secunde înainte; aceasta ne va da ora locală exactă când se înnoiește acea lună la Ierusalim. Anul acesta [1920], conform scrisorii profesorului Doolittle, va fi pe 20 martie cam la ora 13:16. Aceasta ar face ca prima zi lunară după ce se înnoiește luna în acest an să se termine pe 20 martie la ora 18:00. Așadar 14 Nisan va începe pe 1 aprilie la ora 18:00.

Totuși, dacă în diferite locuri am lua ora locală când se înnoiește luna, nu vom putea întotdeauna să ținem cu toții Comemorarea în aceeași zi solară și în ziua lunară corespunzătoare. Calendarele noastre solare ne vor permite să comemorăm în aceeași zi solară; dar deseori ne-ar împiedica să comemorăm în aceeași zi lunară – adică pe 14 Nisan. De exemplu anul trecut [1919], dacă noi în America am fi luat ora locală când se înnoiește luna, chiar în partea cea mai de est a Americii, iar frații din Britania ar fi luat ora locală când se înnoiește luna chiar în cea mai de vest parte a Britaniei, noi aici am fi celebrat în seara de 12 aprilie, iar frații din Britania în seara de 13 aprilie. De aceea este necesar să avem un loc fixat de unde să începem să calculăm. Singurul mod în care acest lucru poate fi făcut cu fiecare ocazie pentru frații de pretutindeni este să avem începutul zilelor lunare pe același grad de longitudine, și dacă Ierusalimul este luat ca singurul loc, aceasta va permite ca tot poporul Domnului să țină aceeași zi solară și aceeași zi lunară corespunzătoare. Datarea lui Dumnezeu ne-ar cere să socotim ziua în care se înnoiește luna până la prima oră 18:00 la Ierusalim ca prima zi a lunii Nisan și apoi să socotim că a doua zi a lunii Nisan începe la ora 18:00. Anul acesta [1920] prima zi lunară întregă a lunii noi care este cea mai aproape de echinocliul de primăvară este în seara de 20 martie la Ierusalim. Evreii nu sunt demni de încredere pentru a ne da timpul lunar exact, așa cum dovedește calendarul lor timp de câțiva ani. Este pur și simplu un mit talmudic, contrar faptelor biblice, că în vremurile biblice luna lunară începea la prima perioadă întregă de 24 de ore începând cu ora 18:00 *după ce veghetorii au văzut și au raportat pentru prima dată oficialilor luna nouă.*

În vremurile Vechiului Testament, ei stabileau în mod evident începutul lunii noi înainte de timp prin calcule astronomice, chiar așa cum David a știut dinainte data lunii noi (1 Samuel 20:5, 18, 24). Din nou, evreii îndepărtați trebuiau să știe data lunii noi pentru luna Nisan cu mai multe luni înainte de timp pentru a ajunge la Ierusalim la timp la Paște.

Dificultatea de a afla data de Paște din calendarele locale și de a o armoniza cu diferite lucruri care au legătură cu aceasta, l-a determinat pe Pastorul nostru drag să recomande întreruperea ținerii datei de 14 Nisan și în schimb luarea datei Bisericii Nominale, seara din Vinerea Mare, Z 1905, pag. 127, col. 1, par. 3-5. Dar frații i-au scris foarte general sfătuindu-l împotriva acestei schimbări. Acest lucru l-a determinat să-și retragă îndrumarea, dar să scrie în Z 1906 articolul de la pagina 20, din care anul trecut [1919] „Vestitorul” a citat drept dovadă că data aniversară a ținerii Comemorării nu era prea importantă. Faptul că Pastorul nostru a scris acel articol a produs o oarecare lipsă de armonie cu ceea ce a spus mai înainte și mai pe urmă cu privire la caracterul potrivit al ținerii datei de 14 Nisan și nu al altei date. Spre deosebire de „Vestitorul”, noi acceptăm acea părere a sa pe care a exprimat-o atât cu ani înainte cât și cu ani după ce a scris ceea ce a citat „Vestitorul”. Aceasta fiind o chestiune de consacrare, desigur că el nu a tratat-o ca pe o lege de justiție și nu a insistat dogmatic asupra datei. Totuși, el niciodată nu a luat pentru comoditate o seară de duminică pentru Comemorare, când luni sau altă zi a fost cea potrivită pentru 14 Nisan, așa cum a recomandat „Vestitorul” în 1919. Vol. VI, pag. 481, par. 1, conține gândul său așa cum l-a dat ca învățătură, nu dogmatic ci sugestiv, cu ani înainte și după articolul din 15 ianuarie 1906, pe care l-a citat „Vestitorul”. În Z 1905, pag. 87, par. 1, el spune: „Cu o atenție egală cu cea arătată de Domnul nostru și Apostolii Săi, să ținem serbarea, Comemorarea morții Sale, așa cum a îndrumat El – nu oricând, dimineța, la amiază sau seara, ci numai ca o Cină – nu în orice zi – ci *numai* la aniversarea ei – dacă am face aceasta, mai degrabă decât am comemora altceva la altă dată”. În Z 1911, pag. 40, col. 2, sfârșitul par. 4, după ce dă motive pro și contra, el rezumă după cum urmează: „Prin urmare noi sfătuim să fie urmată data exactă conform calendarului [lunar] evreiesc”. Faptul că el aici nu a avut în vedere că ar trebui să-i urmăm pe evrei în erorile lor calendaristice este evident din aceea că el de câteva ori a anunțat o dată diferită de data greșită a evreilor. La începutul anului 1913 el a anunțat o dată greșită, adică o dată cu o lună înainte de timpul corect; de aceea în Z 1913, pag. 66, col. 2, par. 1, el a corectat data, ceea ce arată că el a fost și a devenit mai minuțios la acest punct, sfătuind chiar, deși nu dictatorial desigur, o a doua comemorare, dacă a fost ținută la data greșită. În mod esențial el s-a exprimat în Z 1915, pag. 70, col. 2, par. 1 și 2 [VDM Vol. 10, Nr. 1, pag. 665, n.e.]: „Dar Domnul nostru a accentuat

importanța omorării mielului de Paște când El s-a anunțat ca antitipul său, și când ne-a invitat să celebrăm moartea Sa *la aniversarea ei*. [...] Ar fi o mare binecuvântare ... să ne unim din toată inima la celebrarea ei – la aniversarea ei *în loc de alte* timpuri și perioade”. Gândul „Robului acela” asupra acestui subiect a suferit trei schimbări, cum a fost și în cazul Nouului Legământ, primul cel corect, al doilea pentru scurt timp unul greșit, și al treilea și ultimul cel corect. Prin urmare anul trecut [1919] „Vestitorul” nu i-a reprezentat corect gândul; pentru că a citat gândul său temporar greșit ca să-și dovedească pretinderea, în timp ce el [Pastorul nostru, n.e.] și înainte și după aceea a respins gândul acela. Un astfel de procedeu ca al lor este sofistic.

De când a ieșit numărul nostru din februarie [1920], atât Turnul cât și Vestitorul au anunțat data de 2 aprilie pentru Comemorarea din acest an. Turnul a anunțat această dată pe baza lunii noi care a apărut la Filadelfia pe 20 martie la ora 5:56; și că 1 Nisan începe pe 20 martie la ora 18:00 și 14 Nisan pe 2 aprilie la ora 18:00. Vestitorul din 15 februarie al celor de la PBI spune despre data Comemorării după cum urmează: „Prima lună nouă care urmează echinocțiului de primăvară apare anul acesta pe 20 martie [prin aceasta ei nu au în vedere că este văzută pentru prima dată, ci că ea se înnoiește la acea dată], ora standard estică [ora căii ferate dintre Ohio de Vest și Maine de Vest, ora locală la Filadelfia], indicând astfel 21 martie pentru prima zi a lunii Nisan; în armonie cu *calendarul evreiesc* 14 Nisan va începe în seara zilei de 2 aprilie la apusul soarelui”. Prin faptul că a anunțat data de 2 aprilie la apusul soarelui pentru începutul zilei de 14 Nisan, Vestitorul arată că începe 1 Nisan pe 20 martie la apusul soarelui. Trebuie să atragem atenția la faptul că Vestitorul declară greșit despre calendarul evreiesc stabilind 2 aprilie ca data pe care o dă calendarul pentru 14 Nisan; pentru că calendarul evreiesc dă 1 aprilie, ora 18:00, pentru 14 Nisan. Se va observa în continuare că Vestitorul afirmă că luna nouă din 20 martie *urmează* echinocțiului de primăvară. Acest lucru de asemenea nu este corect, pentru că pe 20 martie, după cum arată mai sus scrisoarea profesorului Doolittle, șeful departamentului de astronomie de la Universitatea din Pennsylvania, luna din martie se înnoiește la 10:56 după ora medie de la Greenwich, în timp ce echinocțiul de primăvară începe cu peste unsprezece ore mai târziu la 21:59 după ora medie de la Greenwich. Cu aceasta sunt de acord toate almanahurile pe care le-am consultat. Data Turnului pentru echinocțiul de primăvară, 17 martie, este o greșală evidentă, o greșală de tipar, deoarece editorii Turnului știu că nu poate veni atât de devreme.

Opinia editorilor Vestitorului a fost și, după cum dovedește citatul de mai sus din Vestitor, încă este că noi *trebuie* să urmăm calendarul evreiesc pentru datele de 1 și 14 Nisan, pretinzând că Pastorul nostru

întotdeauna l-a urmat. Cel puțin anul acesta Vestitorul nu urmează calendarul evreiesc; pentru că calendarul dă data de 19 martie, ora 18:00, pentru 1 Nisan, și data de 1 aprilie, ora 18:00, pentru 14 Nisan. Mai mult decât atât, Pastorul nostru din anul 1899 până în anul 1914 de trei ori a anunțat pentru 14 Nisan o dată diferită de cea a evreilor. Data sa pentru anul 1899 a fost 30 martie, pentru anul 1905 a fost 16 aprilie, și pentru anul 1914 a fost 10 aprilie (Z '99, 18; Z '05, 50; Z '14, 2); în timp ce evreii au anunțat data de 14 Nisan pentru acei ani – 24 martie, 18 aprilie și 9 aprilie. În Z '99, 18, anunțând data de 30 martie pentru 14 Nisan, Pastorul nostru ne arată că noi nu trebuie să-i urmăm pe evrei în greșelile lor *calendaristice* cu privire la această dată, în exprimarea următoare: „Dar din spirit de contradicție, pentru a se feri de data creștină, sau din alte motive necunoscute, anul acesta evreii se îndepărtează de modul lor corect de calcul și încep săptămâna de Paște pe 26 martie, care în realitate ar fi 9 Nisan în loc de 15, dacă ar fi socotită cum se cuvine”. Prin urmare, sperăm că editorii Vestitorului vor renunța la pretinderea lor cu privire la faptul că Pastorul nostru a mers *întotdeauna* după calendarul evreiesc.

Din nou, citatul din Vestitor arată faptul că ei încă susțin că 1 Nisan ar trebui să înceapă cu prima zi întreagă cu lună nouă de *după* echinocțiul de primăvară, dar nu țin seama de această regulă anul acesta [1920], întocmai cum am arătat mai sus. Mai mult, această regulă nu este corectă; pentru că așa cum s-a arătat mai sus, se bazează pe o probabilă greșeală de tipar în F 470, nota de subsol. Pastorul nostru a învățat în repetate rânduri, după cum spune Turnul anul acesta, că 1 Nisan începe cu „ziua cu lună nouă care este *cea mai aproape* de echinocțiul de primăvară”. Prin urmare, după publicarea Vol. VI, el a anunțat patru date pentru Comemorare bazate pe Lunile Noi care cad înainte de echinocțiul de primăvară – de exemplu, 29 martie, Z '04, 34; 28 martie, Z '07, 34; 31 martie, Z '12, 58; 28 martie, Z '15, 34. Prin urmare, sperăm că Vestitorul va înceta să dea învățătură că 14 Nisan începe cu prima zi cu lună nouă „după echinocțiul de primăvară”.

ENCICLOPEDIILE NU SUNT INFALIBILE

Enciclopedia de McClintock și Strong, care este de obicei o autoritate bună, greșește în afirmația sa citată în F 481-484, conform căreia evreii țin întotdeauna ziua cu lună plină ca 14 Nisan. În timpul pregătirii acestui articol am căutat în Turnuri fiecare dată a Comemorării de la cea din anul 1895 până la cea din anul 1916, și în calendarul evreiesc am căutat datele ei pentru 14 Nisan pentru aceeași perioadă, și am constatat că *numai cu trei dintre aceste ocazii evreii au ținut ca 14 Nisan seara zilei cu lună plină* – 8 aprilie 1906; 20 aprilie 1913 și 9 aprilie 1914. Faptul că din anul 1895 până în anul 1916 doar în trei cazuri din 22 evreii au început 14 Nisan în seara zilei cu lună plină arată că Enciclopedia de McClintock și Strong greșește susținând că ziua de 14 Nisan este întotdeauna cu lună

plină, conform evreilor. În perioada cuprinsă între anii 1895-1916, „*Robul acela*” a anunțat doar *trei Comemorări în seara zilei cu lună plină* – 16 aprilie, Z '05, 50; 8 aprilie, Z '06, 20; 20 aprilie, Z '13, 66. Aberațiile lunii au făcut ca prima și a treia dată să fie corectă, iar pe a doua el a fixat-o astfel în mod deliberat. În felul acesta vedem că în practică doar cu o singură excepție el a ținut Comemorarea în seara zilei de 14 Nisan, fără a ține seama de seara zilei cu lună plină, în pofida regulii tipărite din greșeală pe care a dat-o asupra acestui subiect în nota de subsol din F 470. După cum am spus mai sus, cu excepția aberațiilor lunii, la Ierusalim seara zilei de 14 Nisan întotdeauna vine înainte de seara zilei cu lună plină, așa cum arată tabelul de mai jos, din care, pentru concizie, ometem datele înainte de anul 1900. Pastorul nostru a anunțat (Z '14, 2) seara zilei de 10 aprilie ca data Comemorării, care, conform tabelului alăturat, a fost în seara *următoare* după ziua cu lună plină, fapt care parțial se datorează excentricității sau aberației lunii la acea dată. Dacă în timpul acestor 22 de ani ar fi trebuit să socotim luna plină după Standardul Estic al SUA, adică după ora locală de la Filadelfia, prima zi care începe cu prima oră 18:00 după luna nouă, ar fi fost doar șase din cele 23 de comemorări în seara zilei cu lună plină, adică pe lângă cele două din trei menționate mai sus, cele din 1898, 1907, 1909, 1912, în timp ce pe lângă cea din 1914, Comemorarea din 1913 ar fi avut loc în seara următoare după ziua cu lună plină, reducând numărul total la doar șase din 23. Astfel, calculate în oricare fel, aceste fapte demonstrează că argumentul controversat al Vestitorului este greșit în această privință. Dăm datele după cum urmează:

DATELE COMEMORĂRII LUNILE PLINE LA GREENWICH

Z '00, 50, 12 aprilie	15 aprilie, 1:02
Z '01, 76, 2 aprilie	4 aprilie, 1:20
Z '02, 66, 20 aprilie	22 aprilie, 18:50
Z '03, 66, 10 aprilie	12 aprilie, 12:18
Z '04, 34, 29 martie	31 martie, 00:44
Z '05, 50, 16 aprilie	17 aprilie, 13:38
Z '06, 20, 8 aprilie	9 aprilie, 6:12
Z '07, 34, 28 martie	29 martie, 19:44
Z '08, 86, 14 aprilie	16 aprilie, 16:55
Z '09, 34, 4 aprilie	5 aprilie, 20:28
Z '10, 50, 22 aprilie	24 aprilie, 13:23
Z '11, 74, 11 aprilie	13 aprilie, 14:37
Z '12, 58, 31 martie	1 aprilie, 22:05
Z '13, 66, 20 aprilie	20 aprilie, 21:33
Z '14, 2, 10 aprilie	10 aprilie, 13:28
Z '15, 34, 28 martie	31 martie, 17:38
Z '16, 34, 16 aprilie	18 aprilie, 5:08

Am omis datele evreiești pentru 14 Nisan deoarece sunt identice cu cele ale Pastorului nostru, cu excepția celor trei cazuri amintite mai sus. Ora lunilor pline am luat-o din Almanahul lui Whitacker, o autoritate britanică standard. Cei care doresc datele din calendarul

evreiesc, pentru 25 ¢ (12\$) (trimiși la Societatea evreiască de editare din America, N. Broad Street, Filadelfia, Pa., SUA) pot să cumpere un exemplar al „Calendarului evreiesc pentru o sută de ani, 1824-1924”. Pentru a schimba la ora locală datele arătate mai sus pentru ora medie de la Greenwich, nu trebuie decât să adăugați 4 minute pentru fiecare grad la est și să scădeți 4 minute pentru fiecare grad la vest de Greenwich. Dar metoda de datare de la Ierusalim ar schimba anumite cifre și unele date în aceste tabele.

Consultând tabelele de timp de mai sus, observăm că doar la trei date, așa cum a fost scos în evidență, Pastorul nostru a anunțat Comemorarea pentru seara zilei cu lună plină. Prin urmare, Vestitorul și susținătorii săi nu ar mai trebui să insiste asupra faptului că, potrivit Pastorului nostru, ar trebui să luăm *întotdeauna* ziua cu lună plină pentru 14 Nisan; căci dacă data nu ar fi obținută dinainte prin calcule astronomice, tot felul de nereguli ar fi introduse în datele din calendar înainte și după acea dată, mai ales având în vedere „aberațiile” sau „excentricitățile” dese ale lunii, după cum se spune în Z '06, 20, 21. Mai degrabă, întrucât Pastorul nostru nu a ținut seama de această regulă (decât cu o singură excepție), nici noi nu trebuie să ținem seama de aceeași regulă (pe care el pare să o fi acceptat pe autoritatea de neacceptat a lui McClintock și Strong) de fiecare dată când intră în conflict cu data reală de 14 Nisan.

Unii înțeleg că expresia Pastorului nostru, „anul evreiesc începe primăvara la prima *aparitie* a lunii noi etc.”, înseamnă că luna nouă trebuie să fie *văzută* înainte ca luna să poată începe. Faptul că nu acesta este gândul său se arată din aceea că, decât cu o singură excepție, datele sale pentru Comemorare s-au bazat pe faptul ca 1 Nisan să înceapă în ziua cu lună nouă care este cea mai aproape de echinocțiul de primăvară. În acest caz, urmând regula greșită a lui McClintock și Strong, el a anunțat data Comemorării fără a ține seama de 1 Nisan și a fixat-o în seara cu lună plină. În următoarele două puncte Pastorul nostru drag ne-a dat regulile corecte pe care să le ținem: (1) seara zilei de 14 Nisan a lui Dumnezeu (pe care El o indică în calendarul celest și nu neapărat în cel evreiesc) este singura dată corectă a Comemorării; și (2) *TOȚI* frații *de pretutinden*i trebuie să comemoreze în seara acelei date și la aceeași dată solară. De aceea noi am anunțat seara zilei de 1 aprilie ca fiind data corectă anul acesta [1920], și ne întrebăm: De ce Turnul și Vestitorul, contrar datei evreiești, au anunțat ziua de 2 aprilie drept data Comemorării? Ne întrebăm dacă nu cumva această controversă cu privire la data Comemorării poate fi și o modalitate pe care Domnul o folosește pentru a manifesta Marea Mulțime?

Să ne amintim că în numărul nostru din februarie [1921], în armonie cu sugestia Pastorului nostru (Z '15, 70, par. 1; Z '07, 88, par. 3), noi am anunțat data Comemorării pentru 23 martie. De atunci, atât Turnul cât și Vestitorul se pare că au anunțat data evreiască de

21 aprilie, ambele reviste făcând anunțul cu încălcarea regulii corecte a Pastorului nostru (Z '15, 70, par. 1; Z '07, 88, par. 3), la care anul trecut Turnul s-a referit în mod aprobator (Z '20, 45, par. 8). Vestitorul din 15 martie, cu metoda sa obișnuită de a ascunde faptul că ne răspunde, a publicat un articol pentru a-și justifica data sa față de data pentru martie. În acest articol se referă la anunțul său din 15 februarie (V '21, 61), unde o notă de subsol se referă la numerele lor din 1919 și 1920 care afirmă că luna nouă de *după* echinocțiul de primăvară indică 1 Nisan. Astfel, într-un mod nesincer, ei evită să menționeze clar faptul că sunt în contradicție cu gândul Pastorului nostru exprimat în referințele de mai sus, și prin datele sale pentru următoarele Comemorări se dovedește că include și lunile noi înainte de echinocțiul de primăvară: 27 martie 1896 (Z '96, 43); 30 martie 1899 (Z '99, 18); 2 aprilie 1901 (Z '01, 76); 29 martie 1904 (Z '04, 34); 28 martie 1907 (Z '07, 34); 31 martie 1912 (Z '12, 58); 28 martie 1915 (Z '15, 34); și astfel, în același timp, ei încearcă să-și țină cititorii sub impresia că regula lor greșită este corectă, adică că luna nouă de după echinocțiul de primăvară indică 1 Nisan.

Mai departe Vestitorul afirmă: „În ultimii ani ai vieții sale noi credem că el a adoptat modalitatea de a accepta fără echivoc data de Paște care a fost hotărâtă de către autoritățile evreiești și în conformitate cu metodele evreiești de calcul”. La aceasta noi răspundem: Anul 1914 a fost unul dintre „ultimii ani ai vieții sale”. În anul acela el a anunțat că 14 Nisan începe în seara zilei de 10 aprilie (Z '14, 2), în timp ce autoritățile evreiești au anunțat seara zilei de 9 aprilie. (Calendarul evreiesc pentru 100 de ani.) Această dată diferită care a avut loc în „ultimii ani ai vieții sale”, deși contrazice ceea ce susține Vestitorul, este în armonie cu declarația clară (Z '99, 18) făcută mai devreme în „anii vieții sale”, că noi nu trebuie să ținem la data evreiască atunci când este greșită, ci trebuie să luăm data indicată de calendarul pe care Dumnezeu l-a făcut în ceruri, care nu greșește niciodată.

Din nou Vestitorul spune: „Anul trecut [1920] s-a socotit că anul evreiesc începe *cam pe la 21 martie*”. Acesta nu este precizat; el a început pe 19 martie la ora 18:00. De ce se dă această afirmație lipsită de precizie? Oare pentru a ascunde faptul că anul trecut, deși a anunțat că luna nouă de *după* echinocțiul de primăvară determină 1 Nisan, Vestitorul a anunțat data de 2 aprilie pentru Comemorare pe baza faptului că 1 Nisan a început pe 20 martie la ora 18:00 – o dată care pe cât era diferită de data de anul trecut a evreilor pe atât era și contrară regulii Vestitorului exprimată în legătură cu anunțarea datei de 2 aprilie ca fiind data potrivită, că luna nouă de după echinocțiul de primăvară arată 1 Nisan? Din nou, Vestitorul citează de la o autoritate evreiască anonimă următoarele: „Începuturile lunii la evrei: erau precizate ... de *prima apariție vizibilă* a lunii noi”. Aceasta este în armonie cu un mit talmudic

(Talmudul este aproape tot așa de nedemn de încredere în privința faptelor cum sunt mitologiile păgâne) dar contrazice Biblia, care dovedește că evreii precizau dinainte data lunii noi și-i știau data înainte ca luna nouă să fie vizibilă (1 Samuel 20:5, 18). Nechibzuința acestei păreri cu privire la prima apariție vizibilă a lunii ieșe la iveală atunci când ne amintim că nopțile adesea înnorate o fac invizibilă.

CALENDARUL EVREIESC NU ESTE BIBLIC

Chiar dacă Vestitorul ascunde faptul că calendarul evreiesc adeseori nu este în armonie cu regula sa pentru 1 Nisan, cererea sa principală este aceea că noi trebuie să mergem după calendarul evreiesc, deoarece, spun ei, este Scriptural și logic. La acest punct aducem deznodământ și facem următoarele obiecții: (1) Biblia nicăieri nu afirmă cu hotărâre metoda pentru a calcula începutul lunii Nisan sau a oricărei alte luni, cu atât mai puțin metoda arbitrară a calendarului evreiesc. (2) Calendarul evreiesc care este folosit acum este de origine păgână, fiind inventat de atenianul păgân Meton, care a propășit cam pe la 432 î.e.n. (Z '08, 35, col. 2, par. 1.) Singura schimbare pe care evreii au făcut-o în calendarul său a fost aceea de a împiedica ca doi ani de câte treisprezece luni lunare fiecare să urmeze imediat unul după altul. (3) Evreii nu au adoptat calendarul acesta păgân în vremurile biblice. (4) Ei l-au pus în practică în jurul anului 360 e.n., aproape la trei sute de ani după ce fusese scrisă ultima carte a Bibliei, după cum se poate vedea din citatul următor din Enciclopedia de McClintock și Strong, Vol. VI, pag. 547, par. 1, la subtitlul Luna: „În calendarul evreiesc modern luna intercalară (a treisprezecea) este introdusă de șapte ori la fiecare 19 ani, în conformitate cu ciclul metonic, pe care evreii l-au adoptat în jurul anului 360 e.n.” A se vedea, de asemenea, confirmarea acestor fapte în Enciclopedia de Schaff-Herzog, Vol. IV, pag. 2563, col. 1, par. 1, ediția din anul 1894, la subtitlul Anul. (5) Calendarul evreiesc folosit pe vremea Noului Testament, potrivit lui Iosefus (Antichități, Cartea III, cap. 10, sec. 5), cerea ca 14 Nisan să cadă în timp de o lună după echinocțiul de primăvară dar niciodată înainte de el. Aceasta este o altă modalitate de a afirma regula că luna nouă care este cea mai aproape de echinocțiul de primăvară determină 1 Nisan. Dar anul acesta calendarul evreiesc face ca 14 Nisan să cadă la 32 de zile după echinocțiul de primăvară, deci cu peste o lună după aceea, și în consecință nu este în armonie cu obiceiul din vremurile Noului Testament după cum afirmă Iosefus. În ultimii 87 de ani, 14 Nisan a căzut în calendarul evreiesc de patru ori la 32 de zile și de două ori la 33 de zile după echinocțiul de primăvară. Așadar, nu acesta era calendarul folosit pe larg pe vremea Domnului nostru, ci este în contradicție cu acela. Calendarul lor actual este aranjat în mod arbitrar pentru a se armoniza cu calendarul solar la fiecare 19 ani, *fără a ține seama de legătura fixată a lunii noi cu echinocțiul de primăvară*. Drept urmare, calendarul acesta păgân,

adoptat de evrei la secole după vremurile biblice, nu are pentru noi nicio înputernicire și obligativitate din partea Bibliei. Prin urmare, calendarul pentru care controversază Vestitorul nu este Scriptural.

CALENDARUL EVREIESC NU ESTE LOGIC

Mai departe, pentru a-și dovedi punctul de vedere, Vestitorul declară că autorități de încredere (Dicționarul Biblic de Smith, așa cum este citat în Z '08, 35, par. 2) îi citează pe niște călători care spun că orzul, ale cărui prime roade par să fi fost folosite în slujba menționată în Leviticul 23:9-14, nu se coace mai devreme de două săptămâni după echinocțiul de primăvară în părțile cele mai calde ale Palestinei. La aceasta dăm următorul răspuns: (1) Faptul acesta demonstrează falsitatea argumentului lor controversat; pentru că clima și solul Palestinei s-au înrăutățit foarte mult din vremurile biblice; iar fertilitatea mai mare a solului și clima de iarnă mai moderată din acele vremuri aducea orzul la coacere mult mai devreme decât este cazul acum. Mai mult decât atât, primele roade se pârguiesc de la două până la trei săptămâni înainte de a se pârgui toate roadele mai târzii; și acest lucru era adevărat și în vremurile vechi. De aceea, coacerea primelor roade nu avea nevoie de o lună Nisan atât de târzie precum susține Vestitorul. În consecință, tocmai acest punct pe care ei îl dau drept principalul lor argument logic pentru a demonstra o lună Nisan biblică atât de târzie, îl respinge. Așadar, calendarul evreiesc actual cu niciun chip nu este obligatoriu pentru noi din punct de vedere scriptural sau logic pentru a stabili data de Paște. (2) De când a fost distrus Templul evreii nu țin slujba din Leviticul 23:9-14 care era făcută în Sfânta Sfințelor pentru a tipifica învierea Domnului nostru pe 16 Nisan; drept urmare, de atunci ei nu ar fi putut aștepta primele roade pentru o astfel de slujbă care condiționa datarea unui calendar pe care ei l-au adoptat la 290 de ani după ce templul a fost distrus. (3) Ceea ce susține Vestitorul cu privire la timpul coacerii acestor prime roade contrazice tocmai calendarul evreiesc care este pus în față pentru a dovedi; pentru că de douăzeci și două de ori din anul 1824 până în anul 1924, ultima zi în care primele roade puteau fi secerate ca să fie folosite în dimineața zilei de 16 Nisan (întrucât ziua a 15-a era o zi de odihnă), era 14 Nisan, care potrivit acestui calendar cădea la diferite date înainte de 1 aprilie, cazuri care ar fi avut loc de la 10 până la 24 de zile mai devreme de cum pretinde Vestitorul că primele roade ar fi putut să fie coapte, dacă ar fi fost adevărat argumentul controversat al Vestitorului cu privire la acest punct! Aceste douăzeci și două de ori au fost în anii care urmează, și în fiecare dintre ei 1 Nisan din calendarul evreiesc a căzut înainte de echinocțiul de primăvară: 1828, 1831, 1839, 1842, 1847, 1850, 1858, 1861, 1866, 1869, 1877, 1880, 1885, 1888, 1893, 1896, 1899, 1904, 1907, 1915, 1918, 1923. În plus, au existat alți doisprezece ani în acea perioadă în care 1 Nisan conform calendarului evreiesc a căzut înainte de

echinocțiul de primăvară, după cum urmează: 1825, 1833, 1836, 1844, 1852, 1855, 1863, 1874, 1882, 1901, 1912, 1920. A se vedea Calendarul Evreiesc pentru o sută de ani. Astfel, de 34 de ori într-o sută de ani calendarul acesta începe luna Nisan cu o lună nouă de dinaintea echinocțiului de primăvară. De fapt, doar cu câteva excepții, acest calendar evreiesc corespunde cu regula Pastorului nostru că luna nouă care este cea mai aproape de echinocțiul de primăvară, fie înainte fie după el, determină 1 Nisan. Dacă timpul pentru coacerea primelor roade ar fi fost adevărat după cum pretinde Vestitorul, luna nouă Nisan aproape fără excepție ar fi fost după echinocțiul de primăvară; dar prima noastră obiecție la punctul lor din acest paragraf dovedește faptul că orzul se cocea în vremurile biblice cu câteva săptămâni mai devreme decât susțin ei, astfel încât, chiar dacă luna nouă care este cea mai aproape de echinocțiul de primăvară venea înainte de el, să poată începe 1 Nisan, în ceea ce privește primele roade. În urma celor trei motive pe care tocmai le-am dat, ceea ce pretind ei cu privire la faptul că calendarul evreiesc actual este obligatoriu, și cu privire la regula lor ca luna nouă să fie după echinocțiul de primăvară din punctul de vedere al primelor roade, cade la pământ. Aceste trei puncte resping de asemenea accentul extrem pe care ei îl pun pe Ve-Adar, făcând ca 16 Nisan să nu cadă niciodată mai devreme de sfârșitul primei săptămâni din aprilie. A se vedea Calendarul Evreiesc pentru o sută de ani pentru a verifica ceea ce am arătat noi.

Prin urmare, eforturile lor de a dovedi din punct de vedere biblic și logic că 1 Nisan este stabilit de luna nouă de după echinocțiul de primăvară, au căzut la pământ. În concluzie Vestitorul citează din Z '06, 101, dând ca pe gândul matur al Pastorului nostru faptul că exactitatea cu privire la data adevărată nu este importantă. Cititorii noștri își vor aminti că anul trecut [1920] noi am dat răspuns la felul cum anterior ei folosiseră înșelător acel articol. (PT 1920, 25, par. 2 [articolul acesta îl conține pe acela], unde sunt citate referințe care dovedesc că el, și înainte și după ce a scris articolul acela, a recomandat cu tărie să fie ținută ziua hotărâtă de 14 Nisan și nu alta.) Repetăm aici remarca noastră de încheiere din referința de mai sus: „Gândul Robului acela asupra acestui subiect [dacă să fie ținută data exactă sau nu] a suferit trei schimbări, cum a fost și cazul cu Noul Legământ, primul cel corect, al doilea pentru scurt timp unul greșit, și al treilea și ultimul cel corect. Prin urmare anul trecut [în 1919; și din nou în 1920, și încă o dată anul acesta (1921)] Vestitorul nu i-a reprezentat corect gândul; pentru că a citat gândul său temporar greșit ca să-și dovedească pretenția [și acum face același lucru din nou după două corectări anuale], în timp ce el [Pastorul nostru, n.e.] și înainte și după aceea a respins gândul acela”. Cu alte cuvinte, ei se poartă cu el în privința acestui punct exact așa cum cineva s-ar purta cu el dându-i gândul greșit cu privire la Noul Legământ – un

gând pe care el l-a respins mai târziu – ca și cum ar fi gândul său matur cu privire la subiectul acela. Este de mirare că cei care îi denaturează astfel scrierile băjbăie în întuneric?

Fraților, în această chestiune să ne ținem de regula pe care Pastorul nostru a dat-o ca pe ultimul și cel mai matur gând al său cu privire la metoda de aflare a datei de 1 Nisan – un gând care, potrivit lui Iosefus, a predominat în vremurile Noului Testament – și anume, că luna nouă care este cea mai aproape de echinocțiul de primăvară – fie înainte fie după el, indică 1 Nisan (Z '07, 88, par. 3; Z '15, 70, par. 1), indiferent dacă corespunde sau nu cu calendarul evreiesc actual preluat de la păgâni. Mai mult, datele paralele din paralelele celor 2520 și ale celor 1845 de ani dovedesc că Biblia dă de înțeles faptul că luna nouă la Ierusalim care este cea mai aproape de echinocțiul de primăvară stabilește data de 1 Nisan. Pentru că, de exemplu, data de 17 decembrie 1912, care este a zecea zi a lunii a zecea, este determinată de luna nouă Nisan care este înainte de echinocțiul de primăvară, pe când celelalte date, cele pentru anul 1914, sunt determinate de luna Nisan de după echinocțiul de primăvară. (PT 1921, 105, 106). Toate paralelele celor 1845 de ani pentru anul 1915 sunt întemeiate pe luna nouă Nisan care este înainte de echinocțiul de primăvară, așa cum se poate vedea din tabelul de mai sus cu datele de Paște.

Anul acesta seara de 29 martie [1923] este începutul zilei de 14 Nisan, și deci este timpul convenit pentru a celebra Cina de Amintire a Domnului nostru. Luna de la echinocțiul de primăvară se înnoiește la Ierusalim pe 17 martie la ora 15:12. Drept urmare 1 Nisan începe pe 16 martie la ora 18:00 și 14 Nisan pe 29 martie la ora 18:00. Anul acesta calendarul evreiesc este cu o zi în urmă față de timpul adevărat pentru aceste două date. Calendarul păgânului grec, Meton, pe care evreii l-au adoptat în jurul anului 360 e.n. contrar celui obișnuit despre care Iosefus afirmă că era actual în zilele lui Cristos și ale apostolilor, nu este demn de încredere, precum am arătat noi în PT 1921, 61-63; PT 1920, 23-25; PT 1920, 64, 65. [Toate articolele amintite aici sunt integrate în articolul acesta.]

Ne vom aminti că în PT 1921, 61-63 noi am respins ceea ce susține Vestitorul pe baza datei lor pentru pârguirea primelor roade, că 1 Nisan este stabilit de prima apariție vizibilă a lunii noi de după echinocțiul de primăvară. Fără să dea sursa informației lor, ei au citat o declarație din Z '08, 31, par. 2, citată din Dicționarul Biblic de Smith în sens că cei care în zilele noastre călătoresc în Palestina raportează că primele roade nu se pârguiesc acum în părțile cele mai calde ale Palestinei decât la două săptămâni după echinocțiul de primăvară. Ei au citat aceasta pentru a dovedi metoda lor de a stabili 1 Nisan cu prima apariție vizibilă a lunii noi care este după echinocțiul de primăvară. Deși am respins argumentul lor cu primele roade în PT 1921, 61-63 [citat mai sus], acum dezbatem adevărul afirmației

precum că în părțile cele mai calde ale Palestinei primele roade nu se pârguiesc decât la două săptămâni după echinocțiul de primăvară, adică cam pe la 3 aprilie, și facem aceasta sprijiniți pe autoritatea dr. W.M. Thompson, care a petrecut mai bine de 45 de ani în Palestina și Siria, și a cărui lucrare în trei volume mari, intitulată Țara și Cartea, este considerată de către cei care s-au documentat pe astfel de subiecte drept cea mai mare autoritate existentă în chestiuni ce țin de Palestina. Comentând afirmația din Iosua că Iordanul s-a revărsat peste maluri în timpul secerișului, el face următoarea afirmație (Vol. I, pag. 362, par. 3): „Dar unde s-a vorbit despre seceriș și care a fost timpul lui? Aceste întrebări sunt strict esențiale [pentru a explica problemele în discuție]. Am vizitat locul de scăldătoare al peregrinilor [la Iordan, lângă Ierihon], presupusa scenă a acestui miracol [uscarea Iordanului pentru a permite trecerea lui Israel], *la începutul lunii aprilie* [cursivele ne aparțin] și am aflat că secerișul orzului din împrejurimile Ierihonului *se terminase deja* [cursivele ne aparțin; prin urmare, primele roade se pârguieseră cam cu trei sau patru săptămâni mai devreme, și deci înainte de echinocțiul de primăvară, deoarece primele roade se pârguiesc cu câteva săptămâni înainte de a începe secerișul]. De asemenea am găsit râul plin până la maluri și am văzut dovezi abundente că se revărsase peste maluri foarte recent. În valea Iordanului de Jos secerișul orzului *începe cam pe la sfârșitul lunii martie* [cursivele ne aparțin; așadar primele roade se pârguiesc acum înainte de echinocțiul de primăvară, iar în vremurile biblice se pârguiau cu câteva săptămâni mai devreme decât acum, precum am arătat în PT 1921, 62, par. 4]. Acesta pare devreme, și de fapt este cu mult înainte ca recoltele de pe munții învecinați sau chiar dimprejurul fântânilor Iordanului de Sus să fie gata de secerare. Dar motivul este evident. Valea de la Ierihon se află la o mie trei sute de picioare mai jos de nivelul mării, este adăpostită de vânturile reci din toate părțile de munți de mare înălțime și este deschisă față de briza caldă sudică din bazinul Mării Moarte. Așadar are clima tropicelor, deși pe latitudinea Ierusalimului”.

Faptul pe care îl afirmă aici Doctorul, pe care el l-a observat adesea, infirmă complet gândul că primele roade se pârguiesc în părțile cele mai calde ale Palestinei la două săptămâni după echinocțiul de primăvară, și, prin urmare, infirmă concluzia celor de la PBI pe care ei au tras-o dintr-o astfel de pârguire târzie a primelor roade, în sens că 1 Nisan este condiționat de prima apariție vizibilă a lunii noi de *după* echinocțiul de primăvară. Nu! Regula matură pe care Pastorul nostru a dat-o de câteva ori după ce a publicat Vol. VI, în sens că luna Nisan trebuie să înceapă cu luna nouă care este cea mai aproape de echinocțiul de primăvară, este cea corectă.

P.S. 17 martie 1926. În timp ce articolul de mai sus era la tipar pe 15 martie 1926, Vestitorul celor de la PBI a ajuns la noi. Acesta insistă pentru data sa de anul

acesta a Comemorării – 28 martie – conform cerințelor informațiilor care l-au determinat pe Pastorul nostru să stabilească data Comemorării pentru anul 1906, adică în seara cu lună plină. Mai sus am respins această vedere la subtitlul ENCICLOPEDIILE NU SUNT INFALIBILE etc. Vom da doar scurte declarații împotriva acestei vederi: (1) Doar de trei ori în 23 de ani Pastorul nostru a anunțat datele Comemorării care au căzut în seara cu lună plină; și numai în cazul din anul 1906 el a stabilit-o astfel fără a ține seama de 14 Nisan. (2) Practica sa dinainte și de după anul 1906 a respins acea metodă de a ajunge la data Comemorării. (3) Acea metodă contrazice de nenumărate ori data stabilită de calendarul evreiesc asupra căreia Vestitorul insistă că trebuie urmată (a se vedea Calendarul evreiesc pentru 100 de ani). (4) În mod obișnuit această metodă stă în calea ținerii regulii cu siguranță corecte pe care ne-a dat-o Pastorul nostru că 14 Nisan este data corectă. (5) Ceea ce susține Vestitorul că trebuie să socotim din ziua cu lună plină ca fiind 14 Nisan înapoi până la 1 Nisan este o metodă falsă care, doar după o singură încercare, Pastorul nostru a lăsat-o la o parte ca fiind incorectă, întrucât nu a mai folosit-o niciodată, și nici nu a folosit-o vreodată înainte de anul 1906. (6) În cele din urmă, după ce timp de mai mulți ani Vestitorul a insistat că data de 1 Nisan este stabilită de luna nouă de după echinocțiul de primăvară, și-a schimbat părerea că este stabilită de luna nouă care este cea mai aproape de echinocțiul de primăvară, indiferent dacă este înainte sau după echinocțiul de primăvară. Ei mai au de făcut câțiva pași înainte de a ajunge la adevărul întreg pe acest subiect. Pentru a-i ajuta, le vom cere să răspundă sincer la această întrebare: Cum este posibil ca frații din toată lumea să țină aceeași zi solară și totuși să țină ziua a 14-a a lunii noi echinocțiale stabilită de Dumnezeu, dacă nu încep ziua lunii Nisan într-un singur loc, de exemplu la Ierusalim? Fără îndoială, Pastorul nostru a dat întotdeauna următoarele reguli: (1) că toți frații de pretutindeni trebuie să țină Comemorarea la aceeași dată; și (2) că toți de pretutindeni trebuie să o țină pe data corectă de 14 Nisan. Este imposibil ca toți să facă aceste două lucruri, cu excepția cazului în care toți încep ziua lunară de 14 Nisan în același loc și la aceeași oră, loc pe care paralelele îl arată a fi Ierusalimul. Prin urmare, îi invităm pe toți frații de pretutindeni să țină cu toată strictețea cele două reguli ale Pastorului nostru date mai sus, ca fiind stabilite de luna nouă la Ierusalim; și atunci vom ține cu toții ziua pe care Dumnezeu o consideră a fi 14 Nisan.

PT №171, 1933, 27-32

ADEVĂRUL PREZENT

Editor: Leon J. Snyder, Chester Springs, Pa. 19425-2700, USA

Editorul versiunii românești *ad interim*: Henryk Olekszy

Adresele pentru corespondență: Slujirile Stindardul Bibliei (MML),

R. Moldova, or. Chișinău.

email: stindardul.bibliei@gmail.com site: stindardul-bibliei.net